Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι 21 Ἰανουαρίου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 8*

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ πρώτη σκέψη του ἦταν ὅτι ὁ ἅρπαγας εἶχε μπεῖ στὴν κάμαρα τῆς Μαίρης ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παράθυρο, ποὺ βρέθηκε ἄλλωστε ἀνοικτό. Διευθύνθηκε λοιπὸν ἀμέσως πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν τοῖχο καὶ παρατήρησε πὼς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ἦταν ἐλαφρὰ ξεγδαρμένος. Παρακάτω λίγο τὸ χόρτο ἦταν ποδοπατημένο, ὡσὰν νὰ εἶχε σταθεῖ ἐκεῖ κανένα ζῶο.

— Ἄλογο, δίχως ἄλλο, σκέφθηκε ὁ κ. Οὐΐλσων. Ὁ πολεμιστὴς ἔκλεψε τὴν Μαίρη, ἄρα δὲν τὴν σκότωσε. Αὐτὸ μὲ ἡσυχάζει κάπως. Ἐκτὸς ἄν . . .

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ πρόφερε μ' ἀβέβαιη φωνή. Εἶχε ἰδεῖ σὲ καμμιὰ τριανταριὰ μέτρων ἀπόσταση ἕνα σῶμα ἀκίνητο, ξαπλωμένο ἀνάμεσα στὰ χόρτα. Ἔτρεξε σὰν τρελλὸς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἀναστέναξε μ' ἀνακούφιση ὅταν βεβαιώθηκε πὼς τὸ νεκρὸ ἐκεῖνο κορμὶ δὲν ἦταν τῆς κόρης του. Μολαταῦτα ὁ ἱδρῶς ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του, τόσος μεγάλος ἦταν ὁ τρόμος ποὺ εἶχε περάσει. Κι' ἡ ἔκπληξή του ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε πὼς ὁ νεκρὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη του, τὸν Σάμυ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι μυστήρια, ἔκανε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Κι' ἀφοῦ σφούγγισε τὸ μέτωπό του, ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίση πίσω στὸ ξενοδοχεῖο, ὅταν ἀπὸ ἕνα κοντινὸ δέντρο, εἶδε νὰ κατεβαίνη μ' εὐκινησία γάτας, ἕνας Ἰνδὸς μὲ τὴν ἐνδυμασία τῶν ἰθαγενῶν.

— Σαχίμπ, Σαχίμπ! θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Σαχίμπ, περίμενε μιὰ στιγμή, ἄρχισε νὰ λέη ὁ ἄνθρωπος, κάνοντάς του νόημα νὰ σταθῆ.

Ὁ κ. Οὐΐλσων στάθηκε περιμένοντας

— Εἶμαι ὁ Κεσάμπ, εἶπε ὁ Ἰνδὸς ὅταν ἔφθασε κοντά του. Ὡρκίσθηκα νὰ σώσω τὴν κόρη σου. Ἂν περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ τὴν σώσω.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεται;

— Ὄχι.

— Λοιπόν; Πῶς θὰ κάνης;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη ποὺ τὴν ἔχουν πάει. Ἀλλὰ ξέρω τὸ ὄνομα τοῦ ἅρπαγα καὶ ξέρω τὴν διεύθυνση ποὺ ἀκολούθησε.

— Λέγε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγε γρήγορα.

Νὰ ζητήση κανεὶς ἀπὸ ἕνα Ἰνδὸ νὰ μιλήση γρήγορα, εἶναι πρᾶγμα ὁλότελα μάταιο. Γιατὶ εἶναι ἄνθρωποι φυσικὰ ἀργομίλητοι καὶ μετρημένοι στὰ λόγια τους. Ὁ Κεσάμπ κοίταξε ἥρεμα τὸν συνομιλητή του καὶ εἶπε, δίχως νὰ βιάζεται.

— Φάνηκες πολὺ καλὸς μαζί μου, Σαχίμπ. Μοῦ ἔδωσες τέσσερα χρυσὰ νομίσματα γιὰ τὸ φίδι ποὺ τσάκωσα. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου.

— Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ κύριος Οὐΐλσων.

— Τὴν ἔκλεψε ὁ Γιουγκάλ, εἶπε ὁ Κεσάμπ, χαμηλώνοντας τὴν φωνή του.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Γιουγκάλ;

— Ἕνας πολεμιστὴς Σίχ.

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν;

— Δὲν ξέρω. Τὸν εἶδα στὴν Βομβάη μὲ τὸν Σάμυ, τὸν ὑπηρέτη του, αὐτὸν ποὺ σκότωσε ἡ κόμπρα.

— Ὁ Σάμυ ἦταν ὑπηρέτης τοῦ Γιουγκάλ;

— Ναί, Σαχίμπ.

— Καὶ ὁ ἀφέντης του ἔκλεψε τὴν Μαίρη;

— Μαίρη λένε τὴν κόρη τοῦ Σαχίμπ;

— Ναί . . .

«Ὁ Κεσάμπ μὲ γρήγορο βῆμα ξεκίνησε πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ χωριοῦ».

— Τὴν εἶδα ξαπλωμένη ἀποκοιμισμένη ἐπάνω στὴν σέλλα τοῦ Γιουγκάλ. Ἔφυγαν κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τράβηξαν πρὸς τὰ βορεινά. Ἡ κόρη τοῦ Σαχίμπ δὲν θὰ κουράσῃ πολλὴν ὥρα τὸ ἄλογο τοῦ πολεμιστή, γιατὶ εἶχε κι' ἄλλο ἕνα γιὰ ἐφεδρεία.

—Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νἆναι ἄλλος ἀπὸ τὸν προσκυνητὴ τοῦ Μπεναρές, ψιθύρισε ὁ κ. Οὔτλσων.

Ὁ Κεσὰμπ ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγα λεπτὰ κι' ὕστερα συνέχισε:

— Εἶπα ὅ,τι ἤξερα, ἔκανε μὲ τὴν ἤρεμη φωνή του. Ἔχω ἀκόμη νὰ πῶ στὸ Σαχίμπ ὅτι ὁ Σάμυ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἀφέντη του, δαγκώθηκε ἀπ' τὸ φίδι τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἄρπαζε ἀπ' τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ μὲ πνίξῃ.

— Καὶ γιατί, Κεσάμπ, ἤθελε νὰ σὲ πνίξῃ;

— Γιατὶ δὲν ἤθελε μάρτυρες . . . κι' ἐγὼ μποροῦσα νὰ τὰ δῶ ὅλα. Ἡ κόμπρα μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Ὁ Σάμυ εἶναι νεκρός, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μᾶς βλάψῃ, ὁ ἀφέντης του ὅμως βρίσκεται μακρυά.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμὴ καιρό, θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

Ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ τὸν πιάσῃ τὸν Γιουγκάλ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

—Ὁ πολεμιστὴς θὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ὅσο μακρὺ δρόμο κι' ἂν ἔχῃ νὰ κάνῃ, δὲν θὰ ταξιδέψῃ παρὰ μονάχα μὲ τ' ἄλογα.

— Θὰ περάσῃ ἀπὸ πόλεις καὶ χωριὰ κι' ἐκεῖ θὰ ἔχουν δοθεῖ τὰ χαρακτηριστικά του.

— Δὲν θὰ περάσῃ ἀπὸ πόλεις, κι' ἂν ἀναγκασθῇ νὰ τὸ κάνῃ, θὰ φροντίσῃ νὰ μασκαρευθῇ. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη τοῦ Σαχίμπ, αὐτὴ θὰ τὴ ντύσῃ Ἰνδὴ καὶ κανεὶς δὲ θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

—Ὦ, Θεέ μου! ἀναστέναξε ὁ κ. Οὔτλσων, φθάνει μονάχα νὰ μὴν τὴ σκοτώσῃ.

— Δὲ θὰ τὴ σκοτώσῃ, εἶπε μ' ἀπάθεια ὁ Κεσάμπ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

—Ἂν ὁ Γιουγκὰλ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη τοῦ Σαχίμπ, θὰ ἔβαζε τὸν Σάμυ νὰ τὸ κάνῃ. Ἕνας πολεμιστὴς Σὶχ δὲν σκοτώνει παιδιά. Ἔπειτα, τἄλογα ποὺ εἶχε μαζί του ἔδειχναν πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ πάῃ μακριά, πολὺ μακριά.

— Πρὸς ποῖο μέρος;

—Ἂν ὁ Σαχίμπ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ ὅ,τι ξέρει, ἴσως τὰ κατάφερνα νὰ τὸ μαντεύσω.

— Πῶς; Τί ξέρω ἐγώ; Μὰ δὲν ξέρω τίποτε!

— Κι' ὅμως ἐγὼ ἄκουσα τὸν Σαχίμπ νὰ λέῃ πρίν: «Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς εἶναι δίχως ἄλλο ὁ προσκυνητὴς τοῦ Μπεναρές».

—Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ εἶπα. Εἴχαμε κατεβεῖ στὸν Γάγγη, καὶ ἡ Μαίρη ἔβαλε τὰ γέλια ὅταν εἶδε τοὺς προσκυνητὲς νὰ πλένονται στὸ ποτάμι. Ὄχι, πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς κοροϊδέψῃ ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιδί! Ἕνας πολεμιστὴς ὅμως τὴν εἶδε καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιά· πιστεύω πὼς ἦταν ὁ Γιουγκάλ, αὐτὸς ποὺ εἶπες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μασκαρεύτηκε γιὰ νὰ μᾶς παρακολουθήσῃ· αὐτὸς ἦταν ποὺ φοροῦσε τὰ ἄσπρα, αὐτὸς ποὺ φοροῦσε ὕστερα τὸ θαλασσὶ σαρίκι.

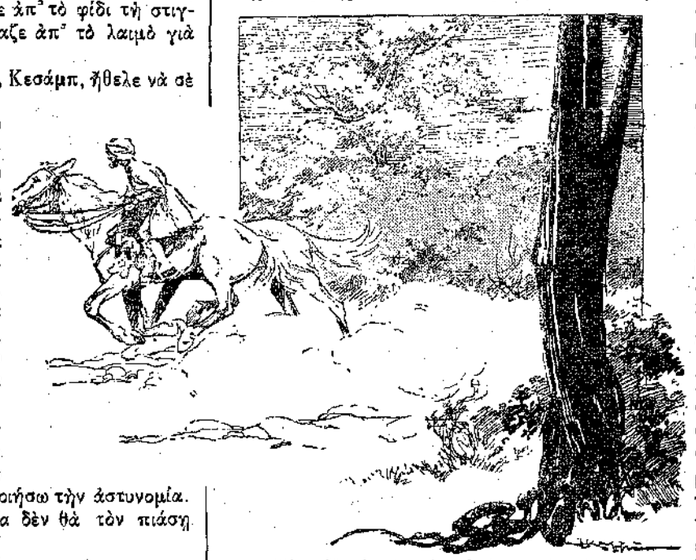

«Τὴν εἶδα ξαπλωμένη ἐπάνω στὴ σέλλα τοῦ Γιουγκάλ . . .» (Σελ. 86, στ. α'.)

— Τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω ποῦ θέλει νὰ πάῃ τὴν Μαίρη ὁ πολεμιστής.

— Γρήγορα, μίλα, ποῦ;

—Ὁ Σαχίμπ νὰ μᾴρήσῃ νὰ σκεφθῶ μιὰ στιγμή· χρειάζεται προσοχή, μεγάλη προσοχή! Ἀλλοιῶς ὁ Γιουγκὰλ θὰ βάλῃ ὀπυῖες καὶ ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα.

— Μὰ ἡ κόρη μου;

— Θὰ σοῦ τὴν βρῶ, Σαχίμπ; θὰ σοῦ τὴν βρῶ.

—Ἔλα μαζί μου στὸ ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ κ. Οὔτλσων. Ἡ γυναίκα μου βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπελπισία καὶ τὰ λόγια σου θὰ τὴν ἡσυχάσουν.

Ὁ Κεσὰμπ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός.

— Δὲν μπορῶ, εἶπε στὸ τέλος.

— Γιατί;

— Γιατὶ δὲν θέλω νὰ μὲ δῇ ὁ Καλκάρ.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός;

—Ὁ ξενοδόχος. Δὲν τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη.

— Ἄ, ἔκανε ὁ κ. Οὔτλσων, ποὺ παρὰ τὴν ἀγυπομονησία του ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ τὴ φρόνηση τοῦ Ἰνδοῦ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις δίκιο, θὰ πάω νὰ τὴν φέρω καὶ θὰ μιλήσουμε ἐδῶ. Καλύτερα νὰ μὴ μᾶς δῇ κανείς.

Ὁ Κεσὰμπ ἔδειξε ἕνα σύδεντρο λιγάκι παρακάτω.

—Ἐκεῖ θὰ σᾶς περιμένω, εἶπε.

Ὁ κ. Οὔτλσων ἔτρεξε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ σὲ λίγο ξαναβγῆκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ γυναίκα του, ποὺ τὰ μάτια της ἦταν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Στὸ δρόμο τῆς ἐπανέλαβε λέξη πρὸς λέξη τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Κεσάμπ. Καθὼς τῆς μιλοῦσε, τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Οὔτλσων σιγὰ σιγὰ γαλήνευε. Ὕστερα ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἀγωνία ποὺ εἶχε περάσει, καὶ τὸ ἀμυδρότερο ἴχνος ἐλπίδας τῆς ἔδινε καινούργιο θάρρος. Κι' ὅταν ἔφθασε στὸ σύδεντρο κι' ἀντίκρυσε τὸν Κεσάμπ, ἔρριξε στὸν ταπεινὸ μάγο τῶν φιδιῶν μιὰ ματιὰ τόσο γεμάτη εὐγνωμοσύνη ποὺ παρὰ τὴν συνηθισμένη του ἀπάθεια, ὁ Ἰνδὸς ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του βαθειὰ συγκινημένο.

— Πές μου τώρα τί πρέπει νὰ κάνουμε; Ποῦ νὰ πᾶμε. Μὲ τί τρόπο νομίζεις ὅτι θὰ ξαναβροῦμε τὴ Μαίρη; ρώτησε ὁ κύριος Οὔτλσων.

Μπρὸς σὲ τόσα λόγια ὁ Ἰνδὸς τὰ ἔχασε. Ἀπάντησε λοιπὸν ζυγίζοντας τὰ λόγια του ἕνα-ἕνα:

— Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἰδέα μου . . . κι' ὕστερα ὁ Σαχίμπ θ' ἀποφασίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ. Ξέρω τώρα τί κρύβει ὁ Γιουγκὰλ μέσ' στὴν καρδιά του καὶ γιατὶ ἔκλεψε τὸ κοριτσάκι. Θὰ μποροῦσα μάλιστα νὰ πῶ, δίχως νὰ γελαστῶ, ποῦ ἔχει σκοπὸ νὰ τὸ πάῃ.

— Ποῦ τὴν πάει;

— Στὸ Χαϊντεραμπάτ.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ ἐκεῖ βρίσκεται ὁ μεγάλος ναός.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Δὲν ξέρει ὁ Σαχίμπ πὼς ὁ Μπουλντού, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βραχμάνων κατοικεῖ σ' αὐτὸν τὸν ναό.

—Ἔ, κι' ἔπειτα;

— Αὐτὸν θὰ πάῃ νὰ συμβουλευθῇ ὁ Γιουγκὰλ γιὰ νὰ τοῦ πῇ τί νὰ κάνῃ.

— Καὶ τί θὰ τὸν διατάξῃ αὐτός;

—Ὅ,τι τὸν φωτίσῃ ὁ Θεός.

— Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τηλεγραφικῶς τὶς ἀρχὲς τοῦ Χαϊντεραμπάτ.

—Ὁ Σαχίμπ θὰ κάνῃ ἄσχημα.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ Γιουγκὰλ θὰ εἶναι προειδοποιημένος.

— Ποιὸς θὰ τὸν εἰδοποιήσῃ;

— Οἱ φίλοι του ποὺ δίχως ἄλλο θὰ ξέρουν ποῦ βρίσκεται.

—Ἀδύνατον!

— Ὁ Γιουγκὰλ ἔχει πολλοὺς φίλους. Ἂν ἔβαζε καὶ τὴν παραμικρότερη ὑποψία, θὰ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ κανείς. Ὅλοι οἱ ντόπιοι θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος του. Θ' ἀφήσῃ τὸ δρόμο ποὺ ἔχει πάρει τώρα καὶ θὰ πάῃ σὲ κανέναν ἄλλο ναὸ κι' ἐμεῖς θὰ ἔχουμε χάσει τὰ ἴχνη του.

— Δοιπόν; ἔκανε ξέψυχα ἡ κυρία Οὔτλσων. Ἡ κόρη μου εἶναι χαμένη;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Κεσάμπ. Ἐὰν μ' ἀφήσουν νὰ κάνω ὅ,τι νομίζω ἐγὼ σωστό, τότε θὰ τὴ σώσω.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς;

— Μὲ τὰ χρήματα ποὺ μοῦδωσε ὁ Σαχίμπ θ' ἀγοράσω ἕνα ἄλογο καὶ μιὰ σούστα, καὶ θὰ πάρω τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἔχει πάρει κι' ὁ Γιουγκάλ. Στὸ δρόμο θὰ δίνω παραστάσεις μὲ τὰ φίδια μου κι' ἔτσι κανένας δὲν θὰ μὲ ὑποψιασθῇ.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ

Ο ΒΑΜΜΕΝΟΣ

«Ἀπὸ ὁράσεως ἐπιγνωσθήσεται ἀνήρ . . .»
(Σειράχ, 19' 30)

Στὴ Σπάρτη στείλανε μιὰ φορὰ ἕνα Χιώτη, γέροντα μέν, μὰ φαντασμένον τόσο, ποὺ ντρεπόταν γιὰ τὰ γηρατειά του καὶ προσπαθοῦσε τὰ μαλλιά του νὰ βάφῃ. Στοὺς πέντε ἐφόρους σὰν παρουσιάσθη κι' εἶπε τὰ λόγια τὰ παραγγελμένα, βγαίνει ὁ Ἀρχίδαμος μπροστὰ καὶ λέει: «Σὰν τί μπορεῖ πραγματικὸ ν' ἀκούσῃς ἀπὸ ἀνθρώπους τέτοιους ποὺ τὸ ψέμμα δὲν τὸχουν μόνο στὴν ψυχή τους μέσα, παρὰ κι' ἀπάνω ἀκόμη στὸ κεφάλι;» Κι' ὅλα τὰ λόγια ἀψήφησε τοῦ Χιώτη, βγάζοντας κρίση ἀπ' τὰ ὅσα ἐθεώρει.

(Παράφραση) ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Κι' ὅμως ὁ Πετράκης εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος. Εἶχε ὑπερασπισθεῖ γενναῖα τὴ Λούση αὐτός, ὁ μικρότερος, ἐνῷ ὁ Τοτός, ὁ μεγάλος, ὁ καυχησιάρης, ἔδειξε δειλία μπροστὰ στὸν κίνδυνο κι' ἄφησε τὴ Λούση ἀνυπεράσπιστη. Τώρα ἡ Λούση θὰ ξέρῃ τί ἀξίζει ὁ ἕνας καὶ τί ἀξίζει ὁ ἄλλος...

Ἡ ἡμέρα τελείωσε μελαγχολικά, γιατὶ ἡ οἰκογένεια ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὴν πόλι κι' ὁ Πετράκης νὰ μείνῃ στὴν ἐξοχή. Τοῦ ἔδωσαν χίλιες παραγγελίες καὶ συμβουλές, καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποσχεθῇ πὼς θὰ εἶναι φρόνιμος καὶ προπάντων πὼς δὲν θὰ εἶναι λιχούδης. Ἡ μητέρα του τὸν φίλησε, καθὼς κι' ἡ Παυλίνα, μὰ ὁ πατέρας του τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι σὰ νἆταν κανένας μεγάλος. Κι' αὐτὸ ἀκόμα εὐχαρίστησε πολὺ τὸν Πετράκη.

Οἱ δυὸ ἀκόλουθες ἡμέρες πέρασαν καλά. Ὁ Πετράκης δὲν ἀπομακρυνόταν καθόλου ἀπὸ τὸν παππού του καὶ παρακολουθοῦσε ὅλες του τὶς ἐργασίες. Ἔβλεπε πῶς ἄρμεγαν τὶς ἀγελάδες καὶ τὶς γίδες, πῶς πότιζαν τὸ λαχανόκηπο, πῶς τάγιζαν τὰ πουλιὰ καὶ πῶς μάζευαν ταῦγὰ ἀπ' τὸ κοττέτσι. Ὅλ' αὐτὰ τοῦ ἄρεσαν πολὺ κι' ἔλεγε μέσα του πὼς ἡ ζωὴ στὴν ἐξοχὴ εἶναι ὡραία.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ παππούς θὰ πήγαινε στὸ ψάρεμα κι' ὑποσχέθηκε στὸν Πετράκη νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Τί χαρά.

Ξεκίνησαν οἱ δυό τους πολὺ πρωΐ γιὰ τὴ λίμνη ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἔλεγαν πὼς εἶχε πολλὰ ψάρια. Ὁ Πετράκης, ποὺ ἐνδιαφέρθηκε πολὺ μὲ τὶς ἑτοιμασίες, δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ:

— Παππού, αὐτὰ τὰ σκουληκάκια ποὺ καρφώνεις στἀγκίστρι, εἶναι τὸ δόλωμα;—Ναί, παιδί μου.—Καὶ καθὼς πᾶνε νὰ τὰ φᾶνε, τὰ ψάρια πιάνονται;—Ναί, παιδί μου. Τὸ ψάρι, μαζὶ μὲ τὸ σκουληκάκι, καταπίνει καὶ τἀγκίστρι ποὺ καρφώνεται στὸ λαιμό του, κι' ὁ ψαρὰς δὲν ἔχει πιὰ παρὰ νὰ τὸ τραβήξῃ ἀπάνω.—Τὸ ψάρι λοιπὸν εἶναι λαίμαργο;—Ναί, καὶ τὴ λαιμαργία αὐτὴ τὴν πληρώνει μὲ τὴ ζωή του.—Τὸ κακόμοιρο!—Ἔλα, φτάνουν τώρα τὰ λόγια. Πάρε τἀγκίστρι σου, κάθησε σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πέτρα καὶ περίμενε νὰ τσιμπήσῃ. Μόνο ἡσυχία μὴ χρομάξουν τὰ ψάρια.

Ὁ Πετράκης σοβαρεύεται. Δολώνει τὸ ἀγκίστρι του καὶ ρίχνει τὴν πετονιά του ὅσο μακρύτερα μπορεῖ. — Τί μακρυὰ ποὺ εἶναι, λέει σιγά, καὶ τί ὀχληρὸ νὰ κάθεται κανένας ἀκίνητος! Παππού, εἶσαι βέβαιος πὼς ἔχει ἐδῶ; — Σούτ! μὴ μιλᾶς!..

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ παππούς τραβᾶ τὸ ἀγκίστρι του μ' ἕνα μεγάλο ψάρι ποὺ σπαρταρᾶ. Ὁ Πετράκης ὁρμᾶ γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ ἀπὸ κοντά. Ὁ παππούς τὸ ξεκαρφώνει ἀπὸ τἀγκίστρι καὶ τὸ πετᾶ πάνω στὰ χόρτα. Ὁ Πετράκης λυπᾶται τὸ ψάρι ποὺ ἔγινε θῦμα τῆς λαιμαργίας του.

«Ἂν πιάσω ἐγὼ κανένα, συλλογίζεται, θὰ τὸ ρίξω πάλι στὸ νερό.» Καὶ ξανακάθεται στὴ θέση του.

Σὲ λίγο, αἰσθάνεται τὸ ἀγκίστρι του βαρύ.

— Παππού! παππού! φωνάζει. Ἔπιασα κι' ἐγὼ ψάρι. Καὶ θἆναι μεγάλο!

— Μπράβο! τράβηξέ το ἀπάνω!..

Ὁ Πετράκης τραβᾶ καὶ βγάζει ἔξω τἀγκίστρι του μ' ἕνα... παλιοπάπουτσο ποὺ στάζει ἀπ' ὅλες του τὶς τρύπες! Ψάρι ποὺ τὄπιασε κι' αὐτός! Χά, χά, χά!..

Ὁ παπποῦς γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του. Ὁ Πετράκης κάνει πῶς φουρκίζεται.

— Δὲν εἶχα τύχη ἐγώ, μουρμουρίζει.

Ἀπὸ μέσα του ὅμως εἶναι εὐχαριστημένος. Καλύτερα ποὺ ἔπιασε ἕν' ἀναίσθητο παλοπάπουτσο παρὰ ἕνα ψάρι ζωντανὸ ποὺ θὰ μάτωνε καὶ θὰ σπαρταροῦσε...

Δὲν κάνει γιὰ ψαρὰς ὁ Πετράκης. Εἶναι πολὺ εὐαίσθητος. Καὶ σὲ λίγο παρατᾶ τἀγκίστρια καὶ ξαπλώνεται στὰ χόρτα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Δίνει καὶ στὸ στρατό του κι' ἔφαγε ὅλος καὶ χόρτασε, καὶ πάλι τὸ σταφύλι δὲν σωνόταν. Τὸ δίνει καὶ τοῦ πατᾶνε κρασὶ ποὺ γέμισε ὅλα του τὰ βαρέλια, καὶ τὸ σταφύλι ἔμεινε ἀπείραχτο. Τὸ πῆρε τότε λοιπὸν ὁ βασιλιὰς καὶ τὸ φύλαξε στὸ κεμέρι του καὶ ὅποτε τοῦ γουστάριζε νὰ φάγ σταφύλι, εἴτε χειμώνα, εἴτε καλοκαίρι, πήγαινε κι' ἔκοβε κι' ἔτρωγε.

— Λοιπόν, τοῦ λέει ὁ ψαράς, θὰ δώσῃς τώρα τὴν κόρη σου τὴν βασιλοπούλα, γυναίκα στὸν γιό μου τὸν κάβουρα;

— Θὰ τὴν δώσω, τοῦ λέει, ὁ βασιλιάς, μὰ θέλω πρῶτα κάτι ἄλλο νὰ μοῦ κάνῃς: —Ἐδῶ ἀντίκρυ στὸ παλάτι μου εἶναι μιὰ μεγάλη πλατεῖα. Ἂν εἶναι ἄξιος ὁ γιός σου ὁ κάβουρας νὰ χτίσῃ μονονυχτὶς ἐπάνω στὴν πλατεῖα αὐτὴ ἕνα παλάτι ἴδιο μὲ τὸ δικό μου, τότε θὰ τοῦ δώσω τὴν κόρη μου γυναίκα, εἰδεμὴ δὲν τοῦ τὴν δίνω.

— Καὶ μπορεῖ ποτὲ ὁ γιός μου, βασιλιά μου, νὰ χτίσῃ μονονυχτὶς ἕνα τόσο μεγάλο παλάτι.

—Ἂν μπορῇ, ἂν δὲν μπορῇ τί νὰ τοῦ κάνω;

Πάει ὁ καϊμένος ὁ ψαρὰς στὸ γιό του καταπικραμμένος.

— Τοῦτο καὶ τοῦτο, τοῦ λέει, μοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς. Νὰ χτίσῃς μονονυχτὶς ἕνα παλάτι ὅμοιο μὲ τὸ δικό του, ἐπάνω στὴν πλατεῖα ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ στὸ παλάτι του.

— Καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι, πατέρα μου; Πήγαινε κάτω στὸ γιαλὸ καὶ φώναξε: «Κάβουρα, μεγάλε κάβουρα! Μοῦ εἶπε ὁ ἀδερφός σου ὁ κάβουρας νὰ μοῦ δώσῃς τὰ τέσσερα καρύδια». Κι' ἅμα στὰ δώσῃ πάρε τα καὶ φέρτα σὲ μένα καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ ἄλλο.

Κατεβαίνει ὁ ψαρὰς κάτω στὸ γιαλὸ καὶ βάζει μιὰ φωνή:

— Κάβουρα, μεγάλε κάβουρα!

Φανερώνεται ἐκεῖνος ὁ κάβουρας ὁ μεγάλος.

— Τί δρίζεις; τοῦ λέει.

— Μοῦ εἶπε ὁ ἀδερφός σου ὁ κάβουρας νὰ μοῦ δώσῃς τὰ τέσσερα καρύδια.

Κάνει μπλούμ! μιὰ βουτιὰ ὁ μεγάλος κάβουρας στὴ θάλασσα καὶ σὲ λίγο ξεπροβάλλει καὶ κρατοῦσε στὶς δαγκάνες του τὰ τέσσερα καρύδια.

Τὰ πέρνει ὁ γέρος καὶ τὰ πάει στὸν κάβουρα τὸν γιό του.

— Περίμενε νὰ νυχτώσῃ, τοῦ λέει ἐκεῖνος κι' ὕστερα βγαίνουμε μαζὶ καὶ κάνουμε τὴ δουλειά.

Περίμεναν λοιπὸν καὶ νύχτωσε κι' ὕστερα ξεκίνησαν, μπροστὰ ὁ ψαράς, πίσω του ὁ κάβουρας στραβοπερπατώντας, καὶ πήγανε στὴν πλατεῖα ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ στὸ παλάτι τοῦ βασιλιά.

Πηγαίνει ὁ κάβουρας στὴν μιὰ ἄκρη καὶ σπάζει τὸ καρύδι, κι' εὐθὺς ξεπετάγεται τὸ πρῶτο ἀγκωνάρι τοῦ σπιτιοῦ. Πάει στὴν ἄλλη, σπάζει, καὶ ξεπετάγεται τὸ δεύτερο. Πῆγε τέλος καὶ στὶς τέσσερες ἄκρες τῆς πλατείας καὶ τὰ ἔσπασε καὶ τὰ τέσσερα καρύδια καὶ ὅταν ἔσπασε τὸ τέταρτο, φανερώθηκε στὴ στιγμὴ ὁλόστητο ἕνα τέτοιο παλάτι, ποὺ θάμπωναν τὰ μάτια σου νὰ τὸ βλέπῃς. Καὶ στὴν πόρτα του στεκόταν ἕνας ἀράπης στὰ ὁλόχρυσα ντυμένος καὶ καθόταν καὶ τὸ φύλαγε.

Πάει ὁ κάβουρας κοντά του καὶ τοῦ λέει:

—Ὅποιος ἔρθῃ καὶ θελήσῃ νὰ ἰδῇ τὸ παλάτι, νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃς νὰ μπῇ μέσα. Μονάχα τὸν βασιλιὰ νὰφήσῃς νὰ μπῇ. Κι' ἂν ἔρθῃ καὶ ἡ βασιλοπούλα νὰ τὴν ἀφήσῃς κι' ἐκείνην νὰ μπῇ, ἐλεύθερα.

Ἔφυγαν ὁ ψαρὰς μὲ τὸν κάβουρα, πῆγαν σπίτι τους, κοιμήθηκαν. Ξυπνάει τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ βασιλιάς, βγαίνει στὸ παράθυρό του, καὶ τί νὰ ἰδῇ; Ἕνα παλάτι δέκα φορὲς καλύτερο ἀπὸ τὸ δικό του νὰ εἶναι στημένο στὴν πλατεῖα καὶ νὰ λαμποκοπάῃ, ποὺ θάμπωνε τὰ μάτια.

Φωνάζει ἐπάνω τοὺς φρουρούς του καὶ τοὺς λέει:

— Μωρέ, μὴν εἴδατε πότε χτίστηκε τοῦτο τὸ παλάτι καὶ ποιὸς τὄχτισε;

—Ὄχι, βασιλιά μου, τοῦ λένε ἐκεῖνοι. Κι' ἐμεῖς σήμερα τὸ πρωὶ τὸ πρωτοΐδαμε καὶ τρίβαμε τὰ μάτια μας.

Κατεβαίνει ὁ βασιλιάς, πάει στὸ καινούργιο παλάτι, βλέπει στὴν πόρτα τὸν ἀράπη. Τοῦ κάνει τεμενᾶ ὁ ἀράπης, τοῦ ἀνοίγει διάπλατη τὴν πόρτα.

—Ὁρίστε, βασιλιά μου, τοῦ λέει.

Μπαίνει ὁ βασιλιὰς μέσα καὶ τί νὰ ἰδῇ, ποὺ θάμπωσαν τὰ μάτια του; Τί σοφάδες χρυσοντυμένους, τί τραπέζια σιντεφένια, τί πολυέλαιους κρυσταλλένιους.

— Τέτοιο παλάτι οὔτε ὀνειρεμένο δὲν τὸ εἶχα, λέει μέσα του.

Πάει στὸν ἀράπη καὶ τὸν ρωτάει:

— Τίνος εἶναι τοῦτο τὸ παλάτι;

— Τοῦ ἀφέντη μου τοῦ κάβουρα, λέει ἐκεῖνος.

Σάστισε πιὰ ὁ βασιλιάς.

— Τοῦτος κάνει σπουδαῖα πράγματα, συλλογίστηκε.

Μὰ ἔλα πάλι ποὺ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ δώσῃ τὴν κόρη του στὸν κάβουρα;

Γυρίζει πίσω στὸ παλάτι του, ἔρχεται σὲ λίγο κι' ὁ ψαράς.

— Λοιπόν, βασιλιά μου; τοῦ λέει. Αὐτὸ ποὺ γύρεψες τὸ κάναμε. Τώρα νὰ μᾶς πῇς πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος.

—Ὁ γάμος θὰ γίνῃ τὴν Κυριακή, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς. Μὰ θέλω τὴν ὥρα ποὺ θὰ βγῇ ἡ νύφη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία νὰ ἔρθῃ ἕνα ὁλόχρυσο ἁμάξι γιὰ νὰ τὴν πάρῃ καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπῇ στάμάξι, ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ φτάσῃ στὸ παλάτι, νὰ ξεπετάγονται ἀπὸ τὴν γῆ διαμαντόπετρες καὶ νὰ τσικᾶνε ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νύφης.

—Ἀμ' αὐτὸ πιὰ ποὺ ζητᾶς, βασιλιά μου, δὲν γίνεται ὁλότελα, τοῦ λέει ὁ χωριάτης. Πάει καλὰ τὸλόχρυσο τάμάξι, ἀμ' οἱ διαμαντόπετρες;

—Ὅποιος μπόρεσε κι' ἔκανε τὸ παλάτι, θὰ κάνῃ κι' αὐτὸ ποὺ ζητάω τώρα, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς.

Γυρίζει πίσω ὁ γέρος σπίτι του μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι.

— Πάρτο ἀπόφαση, παιδί μου, λέει τοῦ κάβουρα, πῶς τὴν βασιλοπούλα δὲν στὴν δίνει ὁ βασιλιάς. Αὐτὸ κι' αὐτὸ μοῦ γύρεψε.

— Καὶ γι' αὐτὰ πικραίνεσαι, πατέρα μου; τοῦ λέει ὁ κάβουρας. Κατέβα κάτω στὸ γιαλὸ καὶ φώναξε τὸν ἀδελφό μου τὸν κάβουρα καὶ πές του νὰ σοῦ δώσῃ τὴν πράσινη βεργούλα. Κι' ὅταν στὴν δώσῃ φέρε μου την ἐμένα καὶ μὴν σὲ νοιάζει ἄλλο. Καὶ νὰ περάσῃς κι' ἀπ' τὸν βασιλιὰ νὰ τοῦ πῇς νὰ ἔχῃ ἕτοιμο τὸν γάμο γιὰ τὴν Κυριακή.

Κατεβαίνει ὁ ψαρὰς στὸ γιαλό, φωνάζει:

— Κάβουρα! Μεγάλε κάβουρα!

Στὴ στιγμὴ φανερώνεται ὁ μεγάλος κάβουρας.

— Τί δρίζεις; τοῦ λέει.

— Μοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός σου ὁ κάβουρας νὰ μοῦ δώσῃς τὴν πράσινη βεργούλα.

Δίνει μιὰ βουτιὰ στὴν θάλασσα ὁ μεγάλος κάβουρας καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ βγαίνει καὶ κρατοῦσε στὶς δαγκάνες του τὴν πράσινη βεργούλα. Τὴν παίρνει ὁ ψαρὰς καὶ τὴν πάει στὸν γιό του.

Περνάει κι' ἀπ' τὸν βασιλιὰ καὶ τοῦ λέει νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα ἕτοιμα γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος τὴν Κυριακή.

Ἔφτασε ἡ Κυριακή, στολίστηκε τὸ παλάτι, στολίστηκε κι' ἡ νύφη ποὺ ἔγινε «Λάμψε, ἥλιε μου, ἡ νὰ λάμψω»!

Ἔρχεται καμμιὰ φορὰ κι' ὁ γαμπρὸς κουβαλητὸς μέσα σ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο, παίρνει τὴν νύφη μὲ πομπὴ καὶ μὲ παράτα, πᾶνε στὴν ἐκκλησία, γίνεται ἡ στέψη. Κλαίγανε πιὰ ὁ κόσμος νὰ βλέπουν ἐκείνη τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα, νύφη στὸ πλευρὸ τοῦ κάβουρα. Σὰν τέλειωσε τὸ στεφάνωμα καὶ βγῆκε τὸ ζευγάρι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, δίνει μιὰ βιτσιὰ ὁ κάβουρας μὲ τὴν πράσινη βεργούλα ποὺ κρατοῦσε στὶς δαγκάνες του, καὶ στὴ στιγμὴ παρουσιάζεται μιὰ ὁλόχρυση καρότσα μὲ ἕξη κάτασπρα ἄλογα. Δίνει ἄλλη μιὰ βόλτα μὲ τὴν βεργούλα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ στὴ στιγμὴ ἄρχισαν νὰ ξεπετάγουνται ἀπὸ ἕνα γύρω διαμαντόπετρες καὶ νὰ τσικᾶνε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νύφης.

Σάστισε ὁ κόσμος σὰν εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἄσε πιὰ τὸ καμάρι τοῦ βασιλιά! Πήγανε στὸ παλάτι, κάθησαν στὸ τραπέζι, ἤπιαν, ἔφαγαν, χόρεψαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα πῆγαν ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη στὸ δικό τους τὸ παλάτι, τὸ καινούργιο. Οὔτε νὰ γυρίσῃ καθόλου ἡ νύφη νὰ ἰδῇ τὰ χρυσάφια καὶ τὰ διαμάντια ποὺ λαμποκοποῦσαν γύρω της, μόνο νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ ποὺ νὰ ραγίζεται ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κακλός σου ὁ κάβουρας —πῶς τὸν ἔχεις;—τὰν τὴν εἶδε ἔτσι, πῆγε κοντά της καὶ πολέμησε νἀνεβῇ νὰ κάτσῃ στὰ γόνατά της. Τοῦ δίνει ἕνα σπρῶχτο ἡ βασιλοπούλα καὶ τὸν πετάει κάτω. Καὶ στὴ στιγμή, σπάει τὸ καβούκι τοῦ κάβουρα καὶ βγαίνει ἀπὸ μέσα ἕνας ὡραῖος νέος, ἕνα βασιλόπουλο πεντάμορφο ποὺ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο. Πῆγε ἡ βασιλοπούλα νὰ βάλῃ τὴν φωνή.

— Σούτ! τῆς λέει ἐκεῖνος, σοὺτ καὶ μὴ λὲς τίποτε σὲ κανένα! Ἐγὼ εἶμαι βασιλόπουλο καὶ μένα καὶ τὰ δυό μου ἀδέλφια μᾶς ἔχει μαγέψει μιὰ μάγισσα νὰ γίνουμε καβούρια, καὶ τότε νὰ ξαναγίνουμε ἄνθρωποι ὅταν βρεθεῖ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα νὰ μᾶς παντρευτῇ. Ἂν ὅμως τύχει καὶ φανερώσῃς τώρα σὲ κανένα, πῶς δὲν εἶμαι κάβουρας ἀλλὰ ἄνθρωπος, τότε θὰ μὲ χάσῃς καὶ θὰ λυώσῃς τρία ζευγάρια σιδερένια παπούτσια ὥσπου νὰ μὲ ξαναβρῇς.

Ὠρκίστηκε πιὰ ἡ βασιλοπούλα πῶς κάλλιο νὰ τὴν σκοτώσουν παρὰ νὰ μαρτυρήσῃ τίποτε καὶ ἔτσι ἡσύχασε ὁ κάβουρας.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἔρχεται ἡ βασίλισσα στὸ παλάτι νὰ ἰδῇ τί κάνῃ ἡ κόρη της.

—Ἄχ, παιδάκι μου, τῆς λέει, κλαίω καὶ δέρνομαι καὶ δὲν τὸ παρηγοράω ποὺ σὲ χαράμισε ὁ πατέρας σου καὶ σοῦδωσε ἄντρα σου τὸν παλιοκάβουρα, ἐνῶ σὲ γύρευαν τόσα καὶ τόσα βασιλόπουλα.

Ἡ βασιλοπούλα ἀπ' τὴν χαρά της δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό.

— Τί λές, μητέρα μου, τῆς λέει. Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶναι κάβουρας ἀλλὰ ἕνας ὡραῖος νέος, ποὺ μπροστά του δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ κανένα βασιλόπουλο.

Χάρηκε πιὰ ἡ μάννα της σὰν ἄκουσε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Κάθησε κάμποση ὥρα μαζί της, κουβέντιασαν, καὶ στὸ τέλος σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Σὰν ἔφυγε ἡ βασίλισσα, σηκώνεται ἡ βασιλοπούλα, πάει νὰ βρῇ τὸν ἄντρα της. Κοιτάει ἀπ' ἐδῶ, ψάχνει ἀπ' ἐκεῖ, τίποτε! Οὔτε βασιλόπουλο, οὔτε κάβουρας!

—Ἄχ, λέει, καλὰ μοῦ τῶπε νὰ μὴν τὸ φανερώσω τὸ μυστικὸ γιατὶ θὰ τὸν χάσω. Τώρα πρέπει νὰ περάσω ὄρη καὶ βουνὰ καὶ νὰ χαλάσω τρία ζευγάρια παπούτσια γιὰ νὰ τὸν βρῶ!

Ξεκινάει καὶ πάει κλαίγοντας στὸν πατέρα της.

— Πατέρα μου, τοῦ λέει, ἔχασα τὸν ἄντρα μου ἀπὸ τὴν κακοκεφαλιά μου. Δῶσε μου λοιπὸν τρία ζευγάρια σιδερένια παπούτσια κι' ἕνα ραβδί, γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ, γιατὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν μπορῶ νὰ ζήσω.

Νὰ πολεμήσουν οἱ γονεοί της νὰ τῆς ἀλλάξουν τὰ μυαλά:

— Μπρὲ καλή μου, μπρὲ κακή μου. Κι' ἂν σοῦφυγε ὁ κάβουρας δὲν χάθηκε ὁ κόσμος. Τόσα βασιλόπουλα σὲ γυρεύουν, πάρε ἕνα ἀπ' αὐτά. Ποῦ θὰ πᾷς τώρα νὰ γυρίζῃς;

Τίποτε ἐκείνη. Ἢ τὸν κάβουρα ἢ θὰ πεθάνῃ!

Τί νὰ κάνῃ ὁ πατέρας ὁ καϊμένος; Τῆς ἔδωσε ὅτι τοῦ γύρευε, τῆς ἔδωσε καὶ τὴν εὐχή του καὶ τὴν ἄφησε νὰ πάῃ στὸ καλό.

Φόρεσε ἡ βασιλοπούλα τὸ ἕνα ζευγάρι τὰ σιδερένια παπούτσια, ἔβαλε τἄλλα μέσα σ' ἕνα σακκούλι, πῆρε καὶ τὸ ραβδάκι της καὶ δρόμο. Πάει, πάει, πέρασε πολιτεῖες, κάμπους, βουνά, πουθενὰ ὁ κάβουρας. Στὸν χρόνο ἐπάνω λυώνει τὸ ἕνα ζευγάρι τὰ παπούτσια. Πιάνει, φοράει τὸ δεύτερο ζευγάρι, βάζει τὸ παλιὸ μέσα στὸ σακκούλι. Περπάτησε, περπάτησε, δὲν ἄφησε τόπο ἀγύριστον, μὰ ὁ κάβουρας δὲν βρισκόταν. Σὰν πέρασε ἄλλος ἕνας χρόνος, ἔλυωσε καὶ τὸ δεύτερο ζευγάρι. Τὸ βγάζει, φοράει τὸ τρίτο, φυλάει τὸ παλιὸ μέσ' στὸ σακκούλι.

Περπάτησε ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ νυχτώθηκε ἐπάνω στὸ βουνό, στὴν ἐρημιά. Ποῦ νὰ πάῃ ἡ κακομοῖρα νὰ περάσῃ τὴν νύχτα της γιὰ νὰ μὴν τὴν φάνε τἀγρίμια; Κάνει ἀπ' ἐδῶ, κοιτάει ἀπ' ἐκεῖ, βλέπει μακριὰ ἕνα φωσάκι.

—Ἐκεῖ θὰ πάω, λέει.

Ξεκινάει λοιπόν, πάει, πάει, μὰ ποῦ νὰ φτάσῃ! Ἕνα χρόνο ὁλόκληρο περπάτησε ὡς ποὺ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ φωσάκι, ὡς ποὺ ἔλυωσαν οἱ σιδερένιες σόλες καὶ γίνανε σὰν τσιγαρόχαρτο! Καμμιὰ φορὰ φτάνει, ἀποκαμωμένη πιά. Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα καὶ βλέπει τρεῖς κοπέλλες καὶ καθόταν καὶ κάθε μιὰ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἀπ' ἕνα μαντήλι καὶ τὸ κεντοῦσε.

Μόλις τὶς εἶδε ἡ βασιλοπούλα πάει κοντὰ στὴν πιὸ μικρὴ τῆς ἁρπάζει τὸ μαντήλι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ λέει:

— Αὐτὸ εἶναι τ' ἀντρός μου!

Τἄχασε ἐκείνη ὁλότελα! Στὴ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ φανερώνεται ὁ ἄντρας της ὁ κάβουρας μὲ τὴν ἀνθρώπινη μορφή σου, καὶ ξοπίσω του ἄλλα δυὸ ὡραῖα βασιλόπουλα.

Πέφτει ἡ βασιλοπούλα στὴν ἀγκαλιὰ τ' ἀντρός της, φιλιά, χαρές.

— Βλέπετε, λέει ὁ κάβουρας στ' ἀδέλφια του, γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ, ἐμένα ἡ γυναίκα μου, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε καὶ χάλασε τὰ μάγια, Ἐσεῖς γιὰ νὰ μὴν ἔχετε καλὲς γυναῖκες θὰ κάτσετε αὐτοῦ ποὺ εἴσαστε.

Πῆρε λοιπὸν τὴ γυναίκα του τὴ βασιλοπούλαν καὶ γύρισαε πίσω στὸν πατέρα της καὶ στὴ μάννα της, καὶ κάθησαν στὸ χρυσό τους τὸ παλάτι, καὶ πῆραν μαζί τους τὸν ψαρὰ καὶ τὴν ψαροῦ, κι' ἔζησαν ζωὴ χαρισάμενη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Ἀπὸ ἀνέκδοτη λαογραφικὴ συλλογή.)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

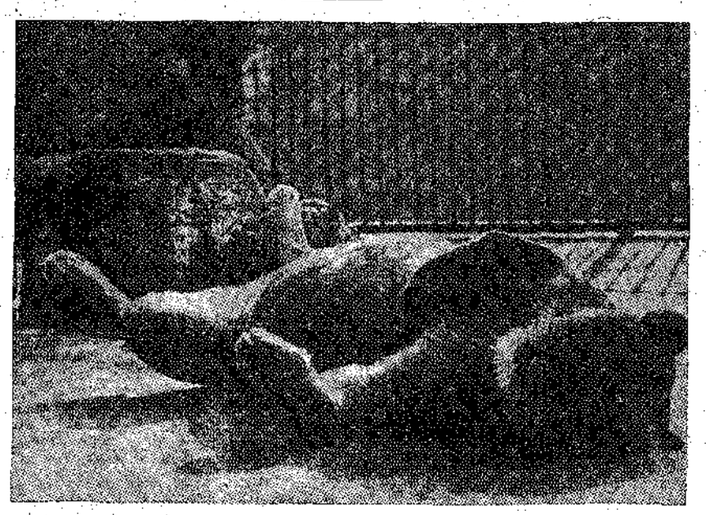

Ἡλιοθεραπεία

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ κυρία Τοῦκερ ὅμως, δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη. Ὅταν εἶδε τὴν ψάθα καὶ τὴν γαρνιτούρα της, ἔβαλε τὶς φωνὲς — ποῦ ἀκούστηκε γαρνιτούρα ἀπὸ ἀληθινὰ λουλούδια!

— Καὶ δοκίμασε νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Μπέττυ νὰ βγάλῃ τὴν γαρνιτούρα τοῦ καπέλλου της. Μὰ ἡ μικρὴ ἀρνήθηκε κατηγορηματικά.

—Ἐὰν τὰ λουλούδια μου δὲν σᾶς ἀρέσουν, εἶπε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὴν ἔρθετε μαζί μου. Ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ δὲν σᾶς ζήτησε σᾶς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν ὅμως ἀποτέλεσμα. Ἡ κυρία Τοῦκερ δὲν εἶπε ἄλλη λέξη καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἔπαυλη τῶν Βὰν-Κούρτ.

Μόλις πέρασαν τὴν μεγάλην ἐξώπορτα τῶν Βὰν-Κοὺρτ καὶ πέρασαν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη σκιερὴ δενδροστοιχία, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ θαυμάσιο περιβόλι μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια του ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὶς εὐωδίες τους, ἡ Μπέττυ νόμισε ὅτι βρισκόταν σὲ ὄνειρο. Δὲν εἶχε ξαναΐδεῖ ποτέ της ἕνα τόσο ὡραῖο κῆπο, κι' αὐτὸς τῆς φαινόταν σωστὸς παράδεισος. Ἀκόμη καὶ ἡ ἀτελεύτητη φλυαρία τῆς κυρίας Τοῦκερ ἔπαψε πιὰ νὰ τὴν ἐνδιαφέρῃ. Ἕνα μόνο πρᾶγμα τὴν στενοχωροῦσε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε λάβει τὸ γράμμα τῆς μὶς Βὰν-Κοὺρτ καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν συναντήσῃ, δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ σκέπτεται πόσο θὰ ἤθελε νὰ κάνῃ ἕνα μικρὸ δῶρο στὴν μὶς Μάργκαρετ. Ὄχι, κανένα δῶρο ποὺ θὰ γόραζε μὲ χρήματα. Ἡ μὶς Μάργκαρετ ἤξερε ὅτι δὲν εἶχε· μὰ ἕνα ἄλλο δῶρο, ποὺ ὅσο μικρὸ κι' ἂν ἦταν, θὰ τῆς φανέρωνε τὰ αἰσθήματα ποὺ ἡ μικρούλα ὀρφανὴ ἔνοιωθε γι' αὐτήν, ποὺ θὰ τῆς ἔδειχνε πόσο μεγάλη εὐχαρίστηση τῆς εἶχε προξενήσει τὸ γράμμα της καὶ πόσο εἶχε λυπηθεῖ ποὺ τῆς χάλασε τὴν ὡραία της ὀμπρέλλα. Μὰ ἄδικα ἔψαξε καὶ ἀνασκάλεψε τοὺς θησαυρούς της. Δὲν βρῆκε τίποτε κατάλληλο γιὰ νὰ τὸ κάνῃ δῶρο στὴν μὶς Μάργκαρετ, ἐκτὸς ἴσως τὴν ἀγκράφα, τὴν παλιὰ ἐκείνη καὶ τριμμένη ποὺ εἶχε βρεῖ στὸ δρόμο ὁ φίλος της ὁ Πέτρος καὶ τῆς τὴν εἶχε χαρίσει. Γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ ἦταν στὰ μάτια τῆς Μπέττυ ἕνα κόσμημα πολύτιμο κι' ἀποτελοῦσε τὸν μεγαλύτερο θησαυρό της.

Δὲν τὸ φοροῦσε παρὰ μόνον τὶς πολὺ ἐπίσημες ἡμέρες καὶ μόνον ὅταν ἦταν βεβαία πὼς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε ἡ κυρία της, γιατὶ φοβόταν μήπως τῆς τὸ πάρῃ. Τώρα ὅμως ὅταν παρουσιάζε μπροστά της τὸ πρόσωπο ποὺ ἤθελε νὰ τὸ χαρίσῃ, ἔβλεπε καὶ μόνη της ὅτι τὸ δῶρο της θὰ ἦταν πολὺ πενιχρό. Ὁπωσδήποτε ἔβαλε τὴν καρφίτσα στὴν τσέπη της, μὴ ἔχοντας ἀκόμη ἀποφασίσει ἂν θὰ τὴν χάριζε ἢ ὄχι.

Καθὼς περπατοῦσε ἀνάμεσα στὶς ἀνθισμένες βραγιές, εἶχε ἔξαφνα μιὰ μοναδικὴ ἔμπνευση: Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση στὴν μὶς Μάργκαρετ ἀπὸ μερικὰ ὡραῖα λουλούδια καὶ τίποτε δὲν ἦταν καταλληλότερο γι' αὐτὴν τὴν περίσταση. Αὐτὰ τὰ λουλούδια ποὺ ἔβλεπε, ἦταν τόσο ὡραῖα! Καὶ χωρὶς νὰ τὴν σταματήσῃ καθόλου ἡ σκέψη ὅτι συνήθως δὲν κάνει κανεὶς δῶρο σ' ἕνα ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀνήκει—σκέψη, ποὺ ἄλλωστε οὔτε τῆς πέρασε ἀπ' τὸν νοῦ,—ἡ Μπέττυ ἔτρεξε σὲ μιὰ βραγιὰ φυτεμένη μὲ τουλίπες καὶ ἔκοψε μιὰ ὁλόκληρη ἀγκαλιά.

Ὅταν ἡ κυρία Τοῦκερ, ποὺ εἶχε ἀλλοῦ τὴν προσοχή της, εἶδε αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ Μπέττυ, τὴν μάλλωσε αὐστηρὰ καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ πετάξῃ τὰ λουλούδια. Μὰ ἡ Μπέττυ ἦταν τόσο εὐχαριστημένη γιὰ τὸ κατόρθωμά της, ὥστε οὔτε ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὶς παρατηρήσεις της.

Ἀφοῦ πέρασαν τὸ περιβόλι, οἱ δυὸ ἐπισκέπτριες ἔφθασαν στὸ σπίτι. Παρ' ὅλη τὴν συνειθισμένη της αὐτοπεποίθηση ἡ Μπέττυ ἔνοιωσε ὡστόσο κάποια δειλία ὅταν ἕνας πανύψηλος ὑπηρέτης μὲ ἐπίσημο καὶ ἀκατάδεκτο ὕφος προχώρησε μπροστά τους γιὰ νὰ τὶς ὁδηγήσῃ. Μὰ ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι, ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ ἔτρεξε τόσο πρόσχαρα νὰ τὴν προϋπαντήσῃ, ὥστε ξαναβρῆκε ἀμέσως τὸ θάρρος της.

— Σᾶς ἔφερα μερικὰ λουλούδια, εἶπε μὲ ἀφέλεια. Εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι σας. Μὰ δὲν εἶχα τίποτε δικό μου ποὺ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀρέσῃ, καὶ ἤθελα νὰ σᾶς χαρίσω κάτι πολὺ ὄμορφο ὅπως εἶσθε σεῖς.

Ἡ κυρία Τοῦκερ ἔκρινε τότε σωστὸ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀδιακρισία ποὺ εἶχε κάνει ἡ μικρούλα μπαίνοντας στὸν ξένο κῆπο καὶ...

—Ἔκανε πολὺ καλά, τὴν ἔκοψε ἡ μὶς Μάργκαρετ, παίρνοντας τὴν Μπέττυ στὴν ἀγκαλιά της καὶ φιλώντας την θερμά. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση ἀπὸ τὰ λουλούδια της. Ἀδιάφορο ἂν τἄκοψε ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἀλλοῦ.

Ἡ Μπέττυ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ προσαρμόζεται ἀπόλυτα στὶς περιστάσεις. Μιλώντας στὴν μὶς Βὰν Κοὺρτ εἶχε πάρει ἕνα ὕφος σεμνὸ καὶ σοβαρὸ καὶ μεταχειριζόταν μιὰ γλῶσσα τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ κείνη ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὶς κουβέντες

τῆς μὲ τὴν Βιργινία τὴν μαγείρισσα, ἢ μὲ τὸν φίλο της τὸν Τζάκ.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλή μου μικρούλα, εἶπε τρυφερὰ ἡ μὶς Μάργκαρετ. Εἶμαι πολὺ συγκινημένη ποὺ μὲ θυμήθηκες.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κυρία Τοῦκερ στεκόταν σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Ἡ ἀπότομη ἀλλαγὴ τῶν τρόπων της εἶχε θαμπώσει τὴν Μπέττυ πού, ἄλλωστε, ἦταν τόσο ἀπορροφημένη στὴν σκέψη τῶν τελευταίων μεγάλων γεγονότων, ὥστε δὲν τῆς ἔμενε καιρὸς νὰ θυμηθῇ τὶς δυστυχίες ποὺ εἶχε περάσει ἴσαμε τότε καὶ οὔτε νὰ κρατήσῃ κάκια πρὸς ἐκείνη ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ χύσῃ τόσα δάκρυα· μὰ ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τόσο εὔκολα τὸν βάναυσο τρόπο ποὺ εἶχε δείξει ἡ ξενοδόχισσα στὴν δυστυχισμένη ὑπηρετριούλα της τὴν ἡμέρα τοῦ καταβρέγματος. Ἡ κυρία Τοῦκερ τὸ κατάλαβε αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὕφος ποὺ τῆς ἔκοψε τὴν ὁμιλία της, ὅταν προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ ἔκοψε ἡ Μπέττυ. Καὶ κρατοῦσε βέβαια τὴν ἀξιοπρέπειά της ὅπως μποροῦσε, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε, αἰσθάνθηκε μεγάλη στενοχώρια ὅταν ἡ μὶς Μάργκαρετ τῆς εἶπε ψυχρά:

— Σᾶς εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένη, κυρία, ποὺ φέρατε τὴν Μπέττυ. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τὴν περιμένετε. Θὰ τὴν στείλω ἐγὼ στὸ σπίτι.

Ἡ κυρία Τοῦκερ προσπάθησε, νὰ πῇ μερικὰ λόγια σχετικὰ μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴν Μπέττυ, γιὰ τὶς εὐθύνες ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντί της μιὰ καὶ ἦταν ὁ μόνος της προστάτης, καὶ γιὰ τὴν ἐπίβλεψη ποὺ ἔπρεπε νὰ δείχνῃ. Μὰ ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ ἔμενε σιωπηλή, σὰν νὰ ἔδειχνε φανερὰ ὅτι τὴν περίμενε νὰ φύγῃ, κι' ἔτσι ἡ κυρία Τοῦκερ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο της μὲ μεγάλη ἀπογοήτευση.

Μόλις βγῆκε ἡ κυρία Τοῦκερ ἀπ' τὴν πόρτα, ἡ μὶς Μάργκαρετ στράφηκε πρὸς τὴν Μπέττυ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν παρατηρῇ προσεκτικά.

Χαμογέλασε κοιτάζοντας τὸ ξύπνο προσωπάκι ποὺ τὸ φώτιζαν δυὸ ὡραῖα μενεξελιὰ μάτια καὶ τὸ στεφάνωνε ἡ γιρλάνδα μὲ τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ ἦταν τόσο βαρειὰ ὥστε ἔκανε τὸ παλιὸ ψάθινο καπέλλο νὰ πέφτῃ μπρὸς στὰ μάτια της, μὰ τὰ φρύδια της ζάρωσαν ὅταν τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἄχαρο κολλαριστὸν γιακᾶ καὶ στὴν καρφίτσα ποὺ τὸν στόλιζε.

— Τί εἶναι τοῦτα δῶ; ἔκανε ἐγγίζοντάς τα μὲ τὸ δάχτυλο.

—Ἡ κυρία Τοῦκερ μ' ἔβαλε νὰ τὰ φορέσω, εἶπε τὸ παιδί.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ κόκκινη ἐσάρπα σου;

— Μοῦ τὴν πῆρε ἡ κυρία Τοῦκερ καὶ τὴν ἔχει φυλαγμένη.

— Λυπᾶσαι γι' αὐτό;

—Ὤ ναί, πολύ. Μά, πρόσθεσε, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν φορέσω μ' αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, γιατὶ τὰ χρώματα δὲν ταιριάζουν καὶ θὰ ἦταν πολὺ ἄσχημο.

Ἡ παρατήρηση αὐτὴ διασκέδασε ἐξαιρετικὰ τὴν μὶς Μάργκαρετ. Δὲν ἔδειξε ὅμως τίποτε καὶ μόνο εἶπε:

—Ἔλα μαζί μου στὴν βιβλιοθήκη.

— Εὐχαρίστως, κυρία, ἀπάντησε ἡ Μπέττυ καὶ πρόθυμα ἔβαλε τὸ χεράκι της στὸ χέρι τῆς φίλης της.

Κι' οἱ δυὸ μαζὶ πέρασαν στὴν διπλανὴ κάμαρα.

Μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ἦταν ἕνας κύριος καθισμένος κι' ἔγραφε. Ἡ Μπέττυ τὸν γνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ Ριχάρδος Βὰν-Κούρτ, ὁ ἀδελφὸς τῆς μὶς Μάργκαρετ, αὐτὸς ποὺ ὁδηγοῦσε τὸ ἁμάξι τὴν ἡμέρα τοῦ καταβρέγματος καὶ ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει τόσο ἄγρια.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ Μπέττυ τἄχασε. Τί θὰ τῆς ἔλεγε τώρα; Θὰ τὴν συγχωροῦσε γι' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔκανε;

Ὁ Ριχάρδος σηκώθηκε βλέποντας τὴν ἀδελφή του καὶ τὴν Μπέττυ νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιο.

—Ἀδελφέ μου, σοῦ παρουσιάζω τὴν μὶς Ἐλισσάβετ Μὰκ-Γκοοῦρ, εἶπε ἡ μὶς Μάργκαρετ.

—Ἀ, ἄ, ἔκανε ὁ νέος, γελώντας, εἶναι ἡ δεσποινὶς ποὺ ξέρει νὰ μεταχειρίζεται μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα τοὺς σωλῆνες τοῦ καταβρέγματος;

—Ἔλα, Ριχάρδε, μὴν τὴν πειράζῃς. Ἀξίζει νὰ τῆς δείξῃ κανεὶς λίγο ἐνδιαφέρον τῆς καϊμένης τῆς μικρούλας.

— Μὰ κι' ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὸ καλό της μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ὁ Ριχάρδος ἁπλώνοντας στὴν Μπέττυ ὀρθάνοιχτο τὸ χέρι του.

— Λοιπόν, συνέχισε, εἶσαστε σταλήθεια τὸ κοριτσάκι ποὺ ἀνέφερε ἡ ἀδελφή μου στὸ γράμμα της;

— Μοῦ φαίνεται ναί, κύριε, εἶπε δειλὰ ἡ Μπέττυ.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν μεγάλη τύχη γιὰ σένα. Ἄκουσε λοιπὸν τὰ καταπληκτικὰ νέα ποὺ ἔχει νὰ σοῦ πῇ ἡ ἀδελφή μου, ἐξακολούθησε πλησιάζοντας μιὰ μικρὴ πολυθρόνα δίπλα σ' ἐκείνην ποὺ εἶχε καθήσει ἡ ἀδελφή του. Νά, κάθησε ἀπέναντί της, συνέχισε κάνοντας νόημα στὴν Μπέττυ νὰ καθήσῃ, γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κοιταζόσαστε κατάμματα. Καὶ τώρα, Μάργκαρετ, ἄρχισε τὴν ἱστορία σου.

— Πραγματικά, ἀγαπητή μου μικρούλα, εἶπε ἡ μὶς Βὰν Κοὺρτ παίρνοντας τὰ χέρια τῆς Μπέττυ ἀνάμεσα στὰ δικά της, ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ σοῦ μάθω, πράγματα τόσο ἀπρόοπτα καὶ τόσο εὐχάριστα γιὰ σένα, ποὺ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ νὰ πρωταρχίσω.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΣΚΥΛΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τέσσαρες καλοὶ φίλοι

(Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Σφίγγα)

—Ἀρχίστε ἀπὸ τὸ τέλος κυρία, εἶπε ἡ Μπέττυ, ποὺ ἡ καρδιά της κόντευε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία.

—Ἔ, λοιπόν, τὸ τέλος εἶναι ὅτι κληρονόμησες μιὰ μεγάλη περιουσία.

— Τὸ ἤξερα, εἶπε ἡ Μπέττυ ψύχραιμα.

— Τὸ ἤξερες; Πῶς; Ἀπὸ ποῦ τὸ ἤξερες; Ποιὸς στὸ εἶχε εἰπεῖ;

— Κανείς.

— Λοιπόν;

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἐγὼ τὸ ἤξερα καὶ ἤμουν βεβαία καὶ τὸ εἶχα πεῖ στὸν Τζάκ.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Τζάκ;

— Εἶναι ὁ φίλος μου, ὁ μικρὸς κουτσὸς ἐφημεριδοπώλης. Τόσες φορὲς τοῦ ἔχω πεῖ: «Ὅταν θὰ γίνω πλούσια».

—Ἔ, λοιπὸν τί θὰ κάνῃς ὅταν γίνῃς πλούσια; ρώτησε ὁ Ριχάρδος, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν συζήτηση, μόλο ποὺ ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς συνομιλήτριες τοῦ γύριζε τὴν ράχη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅταν ἤμουνα πολὺ μικρή, τεσσάρων πέντε χρόνων, εἶχα μανία μὲ τὶς Νεραΐδες. Τὰ παραμύθια ἤταν πάντα τὸ μεγάλο μου πάθος. Μποροῦσα νὰ μένω ὧρες σκαρφαλωμένη στὰ γόνατα τῆς γιαγιᾶς, καὶ νὰ κούω, νὰ κούω δίχως νὰ σαλεύω καθόλου. Ἡ γιαγιά μου ἡ δύστυχη, στὸ τέλος βαριόταν.

— Μὲ λίγωσες, πιὰ παιδάκι μου!..

—Ἄχ, ἄλλο ἕνα γιαγιάκα μου ἄλλο ἕνα, μὰ νάχῃ μέσα καὶ Νεραΐδες...

Οἱ Νεραΐδες, ἡ ἀδυναμία μου... Τὸ βράδυ κουκουλωμένη στὶς ζεστὲς κουβέρτες, τὶς ἔφερνα μὲ τὴ φαντασία πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μου... Ἄλλοτε πολλὲς-πολλὲς μαζί, μὲ φορέματα ἀπαλόχρωμα ἀνάερα σὰν φτερὰ πεταλοῦδας, μὲ τετράξανθα μαλλιά, καὶ φωτεινὰ γαλάζια μάτια. Ἄλλοτε καλοῦσα μιὰ μοναχά, τὴ στρογγυλοκάθιζα δίπλα μου στὸ κρεβάτι κι' ἄρχιζα τὴ φιλοκουβέντα μαζί της...

Πρῶτα πρῶτα τῆς ἔλεγα τὶς μεγάλες καὶ φοβερὲς λύπες μου. Ἡ μεγαλύτερη ἤταν αὐτή: γιατὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ πετάξω!.. Φοβερό!.. Νὰ πετάξω, σὰν πουλί, ἢ ἔστω καὶ σὰν πεταλοῦδα, Ν' ἀνοίγω τὰ φτερά μου φράπ, φράπ, καὶ ν' ἀρμενίζω στὸν ἀέρα. Τί ἔξοχα! Ἡ γιαγιὰ ὅταν βαρυόταν νὰ μοῦ λέει παραμύθια, εἶχε ἕνα χοντρὸ βιβλίο, δεμένο μὲ κατακόκκινο πανί, καὶ μοῦδειχνε τὶς ζωγραφιές. Τ' ἀγγελούδια ἤταν αὐτὰ ποὺ τραβοῦσαν περισσότερο τὴν προσοχή μου. Κεῖνα τὰ πλατειὰ κάτασπρα φτερά, μὲ τὶς ἀνεπαίσθητες γαλάζιες ἀνταύγειες, μὲ γέμιζαν ζήλεια. Στὴν παιδική μου φαντασία τὴν ἀχαλίνωτη, ὅλα μοῦ φαίνονταν εὔκολα, καὶ σκεπτόμουνα πῶς θἄφτανε νὰ παρακαλέσω πολὺ-πολὺ τὴν Παναγίτσα τὸ βράδυ στὴν προσευχή μου, γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ τὸ χατήρι... «Παναγίτσα μου, βοήθησέ με νὰ πετάξω!»

Θυμᾶμαι ἕνα πρωΐνό... Καθόμουν στὸ παράθυρο. Ἕνα χελιδονάκι ἤταν καθισμένο με τὸ ἕνα πόδι, στὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου. Τὸ παρακολουθοῦσα μὲ λαχτάρα... Ἐαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ μικρὴ φωνίτσα, ἄνοιξε διάπλατα τὰ φτερά του καὶ χάθηκε στὸ γαλάζιο στερέωμα. Μ' ἔπιασε μιὰ παράξενη φούρκα. Ἐγὼ κοτζὰμ κορίτσι, τόσες φορὲς πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ παλιοχελίδονο, νὰ μὴ μπορῶ, οὔτε λίγο νὰ πετάξω, κι' αὐτό... ἄ, μὰ εἶναι ἀπελπισία...

Τὸ βράδυ φώναξα πάλι τὴ Νεραΐδά μου,—τῆς εἶχα δώσει κι' ἕνα ὄνομα, ἕνα γλυκὸ-μικρὸ ὀνοματάκι ποὺ τὄχα βρεῖ μόνη μου: Μέλια.

Ἡ Μέλια ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα μου. Ἤταν σκοτεινὰ καὶ δὲν τὴν ἔβλεπα μὰ τὴν αἰσθανόμουν δίπλα μου ἄκουγα τὴν κανονικὴ ἀναπνοή της.

— Μέλια, ἄκουσέ με, θέλω...

***

Φῶς... ἀτέλειωτο φῶς... ἁπλωμένο παντοῦ, κι' ὅλα τὰ πράγματα, τὰ δέντρα, τὰ σπίτια, οἱ δρόμοι, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπέρλαμπρο φῶς, παίρνουν νέα σχήματα, νέα χρώματα διαβατικά, ἀπαλότατα, τρυφερά, κάτω ἀπ' τὰ ξαφνιασμένα μου μάτια. Καθισμένη στὶς δυνατὲς φτερούγες τῆς Μέλιας, ἀρμενίζαμε μαζί, στὸ γαλάζιο ἄπειρο. Μιὰ περίεργη θερμότητα μὲ κύκλωνε, καὶ κάθε τόσο μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι μου (τ' ἄλλο τὄχα περασμένο στὸ λαιμὸ τῆς Νεραΐδας) ἔσπρωχνα πίσω τὶς μπούκλες μου γιὰ νὰ μὴ μὲ ζεσταίνουν περισσότερο... Μύρια μικρὰ λευκὰ συννεφάκια, σὰν κοπάδι ἀπὸ κάτασπρα ἀρνιὰ περνοῦσαν δίπλα μας καὶ μᾶς ἄγγιζαν διαβατάρικα. Ἡ Μέλια μὲ μιὰ μελωδική, ἀπόκοσμη φωνὴ ἔλεγε κάποιο τραγούδι, ἐγὼ κουνοῦσα τὸ κεφάλι μου, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμό, ἐνῶ ἀνέπνεα λαίμαργα τὸν ἀέρα ποὺ μοῦ φουσκωνε τὰ πνεμόνια. Ἀρμενίζαμε... Λίγο-λίγο κάτωθέ μας τὰ σπίτια καὶ τὰ δέντρα χάνονταν, ἡ γῆ δὲν φαινόταν πιά, παρὰ μιὰ μικρὴ καφετιὰ βουλίτσα. Ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ, τὸ ὑπέρλαμπρο φῶς χαμήλωσε, χαμήλωσε, ὡς ποὺ ἔσβυσε τελειωτικά. Ἔσφιξα δυνατώτερα τὸ λαιμὸ τῆς Μέλιας: «Φοβᾶμαι...» Ἡ θερμότητα ποὺ μὲ κύκλωνε ἀντὶ νὰ λιγοστεύῃ μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας ὅσο πήγαινε καὶ μ' ἔπνιγε περισσότερο. Στὸ τέλος ἔγινε ἕνα ἀτέλειωτο, βασανιστικὸ μαρτύριο. Ἀνάσαινα βαρειά! Ἕνα ἀθέλητο κλάμμα ἄρχισε νὰ μὲ ταράζῃ. Παθοῦσα νὰ βρισκόμουν κουκουλωμένη στὸ κρεβάτι μου, παρὰ νὰ πετῶ στὸ σκοτεινὸ οὐρανό, ποὺ οὔτε ἕνα ἀστέρι δὲν τὸν φώτιζε. «Φοβᾶμαι...» Ἡ Μέλια μ' ἔσφιγγε ἐπάνω της δίχως νὰ μ' ἀπαντήσῃ. Κι' ἡ περίεργη θερμότητα μὲ κύκλωνε, μὲ κύκλωνε ἀπειλητική. Τώρα μοῦ φαινόταν πῶς βρισκόμουνα σ' ἕνα φοῦρνο. Τὰ φτερὰ τῆς Νεραΐδας βάραιναν, βάραιναν καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κουνήσῃ· ἀρχίσαμε νὰ κατρακυλᾶμε στὸ κενό. Μιὰ θάλασσα πλατειά, μαύρη. μὲ θεώρατα ἀπανωτὰ κύματα, μᾶς ἄνοιξε τὴν ὑγρὴ ἀγκαλιά της.

— Μέλια, φοβᾶμαι, γύρισέ με στὴ μαμμά μου. Φτάνει πιά... φτάνει.

— Μόνη σου τὸ θέλησες, τώρα εἶσαι δική μου... καὶ θὰ σὲ πάω στὸ κρυστάλλινο παλάτι μου, ποὺ βρίσκεται στὰ βάθεια τῆς θάλασσας.

Ἕνα κῦμα μᾶς ρούφηξε...

. . . . . .

— Νά, νά, ἀνοίγει τὰ ματάκια της.

— Βοήθησε, Παναγιά μου, βοήθησε νὰ τὴ σώσουμε,

—Ἔλα γρήγορα, φέρε τὴν πετσέτα. Τῆς ἔκανε πολὺ καλὸ αὐτὸ τὸ μπάνιο...

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου. Εἶδα ὅλους τοὺς δικούς μου γύρω μου.

— Πῶς μὲ πῆρατε ἀπ' τὰ χέρια τῆς Μέλιας, πῶς μὲ τραβήξατε ἀπ' τὴ θάλασσα;..

— Μπά, ἀκόμα ἔχει παραμιλητό; ξαφνιάστηκε ἡ γιαγιά μου.

Ἔμεινα μέρες πολλὲς στὸ κρεβάτι ἄρρωστη βαρειά. Ὅταν ἔγινα καλύτερα διηγόμουν μὲ ζωηρὰ χρώματα στὴ μαμμὰ τὸ ἀπόκοσμο ταξίδι μου. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω πῶς δὲν εἶχε γίνει παρὰ μόνο στὸν ἀνήσυχο ὕπνο μου, ὅταν εἶχα δυνατὸ πυρετό...

Ὅταν σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, πέρασε πιὰ κι' ἡ ἐπιθυμία νὰ πετάξω. Εἶχα πάρει ἀπὸ φόβο τὴ Μέλια... Ἔπαψα νὰ τὴν καλῶ τὶς νύχτες σιμά μου. Κι' ἡ Νεραΐδα, ἀπ' τὴ βραδιὰ ποὺ ἦθελε νὰ μὲ πάρῃ στὸ παλάτι της κι' ἐγὼ ἀρνήθηκα, δὲν ξανᾶρθε πιά...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΤΣΙΜΠΟΥΡΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἔχω στὴ Ζάκυθο μιὰν ἀδερφὴ ποὺ τὴ λένε Χαρίκλεια. Εἶναι καλλιτέχνις. Ζωγραφίζει καὶ διακοσμεῖ μὲ πολὺ γοῦστο, καθὼς μοῦ λένε. Ὅταν εἶναι νὰ γίνῃ κεῖ-πέρα καμμιὰ ἐπίσημη γιορτή, τὴ Χαρίκλεια θὰ φωνάξουν νὰ στολίσῃ τὴν αἴθουσα, ἢ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ μενοῦ τοῦ γεύματος. Σὰν καλλιτέχνις ὅμως, εἶναι καὶ ὑπερευαίσθητη. Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδάκια, τὰ λουλούδια καὶ τὰ ζῶα. Ἕναν καιρὸ ἤταν—καὶ δὲν ξέρω μὴν εἶναι ἀκόμα—φυτοφάγος, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν τρέφεται κι' αὐτὴ μὲ τὶς σάρκες ἑνὸς ζωντανοῦ πλάσματος ποὺ τὸ ἔσφαξαν γιὰ νὰ τὸ φάνε. Πονεῖ τοὺς φτωχούς, τοὺς δυστυχισμένους, τοὺς «ἀναξιοπαθεῖς». Κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ λάβω γράμμα της, ποὺ νὰ μὴ μοῦ συσταίνῃ καὶ νὰ μὴ μὲ παρακαλῇ νὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ κάποιον προστατευόμενό της. Μόνο γιὰ τὸ μικρό της Τσιμπουρέλο δὲν μοῦ ζήτησε ποτὲ βοήθεια. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤταν ἄνθρωπος, δὲν ἤταν παιδί. Οὔτε παπούτσια ἤθελε, οὔτε ροῦχα, οὔτε παιχνίδια τὴν Πρωτοχρονιά. Τοῦ ἔφταναν λίγα ψίχουλα. Ἤταν ἕνα... πουλάκι, ἕν' ἀποδημητικὸ πουλάκι—δὲν ξέρω τί εἴδους, γιατὶ δὲν τὸ εἶδα ποτέ μου—ποὺ ἡ Χαρίκλεια τὸ ἔκαμε φίλο, τὸ βάφτισε Τσιμπουρέλο καὶ τὸ ἔτρεφε ἐλεύθερο στὸ περιβόλι της. Κάθε φθινόπωρο τῆς ἔφευγε γιὰ τὰ ζεστά· καὶ κάθε ἄνοιξη ξαναγύριζε «μὲ ἀκρίβεια χρονομέτρου» καθὼς λένε. Ὦ τὴ χαρὰ τῆς Χαρίκλειας κάθε χρόνο ποὺ ξανάβλεπε στὸ περιβόλι τὸ ἀγαπημένο πουλάκι! «Ἤρθε κι' ὁ Τσιμπουρέλος μου!» μοῦ ἔγραφε. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ λέῃ γι' αὐτὸν σὲ κάθε της γράμμα. Ἤταν ἔξυπνος, στοργικὸς καὶ κατεργαρούλης. Τὴν κοίταζε στὰ μάτια, τῆς τραγουδοῦσε γλυκά, πετοῦσε στὸν ὦμο της, ἔτρωγε τὰ ψίχουλά του ἀπ' τὸ χέρι της. Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ ἔκαν' ἐντύπωση ἡ φιλία αὐτὴ ἑνὸς μικροῦ πουλιοῦ κι' ἑνὸς κοριτσιοῦ. Θεωροῦσα κι' ἐγὼ τὸν Τσιμπουρέλο σὰν ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας. Τὸν φανταζόμουν νὰ κοιτάζῃ τὴν ἀδερφή μου μὲ τὰ ἔξυπνα ματάκια του καί, σκαλωμένος σ' ἕνα κλαδὶ τῆς κυδωνιᾶς ἢ τῆς λεμονιᾶς, νὰ κελαϊδῇ μὲ χαρὰ κάθε φορὰ ποὺ τὴν ξανάβλεπε. Καὶ λυπήθηκα ἀληθινὰ τὴν ἄνοιξη ἐκείνη ποὺ ἡ Χαρίκλεια μοῦ ἔγραφε: «Εἶμαι καταλυπημένη! Φέτος δὲν ἦρθε ὁ Τσιμπουρέλος μου! Τὸν περίμενα, τὸν περίμενα, μὰ τίποτα! Ποιὸς ξέρει τί ἔπαθε τὸ πουλάκι μου! Ψόφησε; πνίγηκε στὸ μεγάλο ταξίδι; τὸ σκότωσε κανένας κακὸς ἄνθρωπος;.. Πάει! ἀφοῦ δὲν ἦρθε μιὰ φορά, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξανάρθῃ». Κι' ἀλήθεια, ὁ Τσιμπουρέλος δὲν ξαναφάνηκε...

Αὐτὴ τὴν ἱστορία μοῦ θύμισε ἕνα γράμμα τῆς ἀδερφῆς μου ποὺ τὄλαβα αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἔχει πάλι ἕνα Τσιμπουρέλο. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶναι πουλάκι: εἶναι παιδάκι, κοριτσάκι δυὸ μόνο χρονῶν. Φτωχούλι τὸ καϊμένο καὶ δισάρφανο. Πέθανε ἡ μητέρα του, πέθανε κι' ὁ πατέρας του, Καὶ τὄχει στὸ καλύβι ὁ παππούς του, ἕνας φτωχὸς γιδάς, ποὺ βόσκει τὸ μικρὸ κοπάδι του ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ γυρίζει μόνο τὸ βράδυ. Τὸ μικράκι κάθεται ὁλομόναχο. Καὶ δὲν ἔχει παπουτσάκια—ἕνα ζευγάρι, λέει, ποὺ εἶχε τὰ πεταξε, γιατὶ ἔμπαζαν ἀπὸ παντοῦ νερά—δὲν ἔχει ζεστὰ ρουχαλάκια, δὲν ἔχει τίποτα. Ξυπόλυτο, μισόγυμνο, περπατεῖ στὸ χῶμα, στὸ χόρτο, στοὺς πάγους. Εἶναι πολὺ ἀξιολύπητο τὸ ἄμοιρο πλασματάκι. Κι' ἡ ἀδερφή μου, ποὺ τὸ κοιτάζει καὶ τὸ βοηθεῖ ὅσο μπορεῖ—ἔ, δὲν εἶναι πλούσια ἡ καϊμένη—ζητεῖ τώρα καὶ τὴ δική μου βοήθεια: Θέλει νὰ σᾶς γράψω γιὰ τὴ μικρὴ Φιφὴ καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δώσετε γι' αὐτὴν ὅ,τι μπορεῖτε!

«Δὲν ἀμφιβάλλω—μοῦ γράφει—πῶς τὰ καλὰ Διαπλασόπουλα, μαθαίνοντας τὴν ἱστορία του, θὰ βοηθήσουν πρόθυμα τὸ μικρὸ φτωχὸ ὀρφανό. Τί εἶναι γιὰ τὰ πλουσιόπαιδα νὰ δώσουν κάτι τι—ἕνα πεντόδραχμο τὸ καθένα—μπροστὰ στὸ μεγάλο καλὸ ποὺ θὰ κάμουν»; Καὶ γιὰ νὰ τὰ συγκινήσῃ περισσότερο, μοῦ στέλνει καὶ λίγους στίχους ποὺ τοὺς ἔκαμε ἡ ἴδια, νὰ τοὺς βάλω στὴ «Διάπλασι». Νά τους:

Ἡ Φιφή, τὸ κοριτσάκι,
Εἶναι μόλις δυὸ χρονῶ·
Ἔξυπνό εἶναι καὶ ὡραῖο,
Μὰ φτωχοῦλι κι' ὀρφανό.

Ἔχει στερηθεῖ τῆς μάννας
Τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιά,
Τὴν ἀγάπη, τὴ φροντίδα
Καὶ τὰ τρυφερὰ φιλιά.

Μὰ δὲν ἔχει οὔτε πατέρα
Τὸ φτωχό μου τ' ὀρφανό,
Καὶ μονάχο τώρα μένει,
Πεινασμένο καὶ γυμνό.

Ὁ παπποῦς ὅλο τοῦ φεύγει
Γιατὶ βόσκει ἕνα κοπάδι,
Καὶ γυρίζει στὸ καλύβι
Καθεμέρα ἀργὰ τὸ βράδυ.

Ἡ περιγραφὴ τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας ἐξακολουθεῖ ἀκόμα σὲ μερικὰ τετράστιχα. Καὶ τὸ ποιηματάκι τελειώνει μὲ τὴν ἐπίκληση:

Ὦ, παιδιὰ εὐτυχισμένα,
Σεῖς ποὺ ἔχετε γονεῖς,
Ὁ Θεὸς νὰ σοὺς φυλάῃ.
Νὰ σᾶς ἔχουν εὐτυχεῖς.

Μὰ ἐλεῆστε τὸ μικρούλι,
Τὸ φτωχοῦλι μου ὀρφανό·
Τί γιὰ σᾶς ἂν στερηθῆτε
Ἕνα τόπι ἢ ἕνα γιογιό;

Ἀγαπητοί μου, ἐνόμισα πῶς ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἀδερφή μου καὶ νὰ σᾶς διαβιβάσω τὴν ἐπίκλησή της αὐτὴ γιὰ τὸν καινούργιο της Τσιμπουρέλο, πού, δυστυχῶς, χρειάζεται κάτι περισσότερο ἀπὸ λίγα ψίχουλα... Κι' ἐλπίζω πῶς συγκινηθήκατε ἀρκετὰ γιὰ νὰ μοῦ στείλετε καὶ νὰ τῆς στείλω ὅ,τι μπορεῖτε...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Θαρρῶ πῶς βλέπω ἕνα πλατάνι
καὶ κάποιο θόλο ἀπὸ κισσό·
μιὰ γλάστρα ἀκόμα μὲ γεράνι
σ' ἕνα πηγάδι σφαλιστό.

Καὶ στὸ πηγάδι μιὰ μικρούλα
ξανθὴ κοπέλλα καθισμένη,
κάτι κεντᾶ, μὲ μιὰ γατούλα
στὰ πόδια της κουβαριασμένη.

Κι' εἶναι ἡ μικρὴ σὰν ξεχασμένη
καὶ τὸ γατάκι της ὁκνό.
Θλιμμένη, μὰ ποτὲ κλαμμένη
καὶ τὸ γατὶ ἥμερο νιό.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕ...

Στὴν Κίνα, οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν ἔχουν πολὺ εὐγενικοὺς τρόπους γιὰ νὰ ξεφορτώνουνται τοὺς ὀχληροὺς, ποὺ τοὺς στέλνουν γελοῖα ἔργα μὲ τὴν ἀξίωση νὰ τοὺς τὰ δημοσιεύσουν. Νά, π. χ. τί ἔγραψε μιὰ φορὰ σ' ἕναν τέτοιο ὁ διευθυντὴς μιᾶς κινέζικης ἐφημερίδας:

«Εὐγενέστατέ *μου κύριε, ἐπιτρέψετέ* μου νὰ ζήσω καὶ νὰ σᾶς χαιρετήσω. (*) Τὸ ἔργο ποὺ μοῦ ἐκάματε τὴν ὑπέρτατη τιμὴ νὰ στείλετε γιὰ τὴ μικρή, τὴν τιποτένια ἐφημερίδα μου, εἶναι τόσο ὡραῖο, τόσο ὑπέροχο, ὥστε ἂν τὸ ἐδημοσίευα, θὰ βρισκόμουν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Γιατὶ ὁ Αὐτοκράτοράς μας, ποὺ θὰ τὸ διάβαζε, θὰ μοῦ ἀπαιτοῦσε μόνο τέτοια ἔργα νὰ δημοσιεύω στὸ ἑξῆς. Καὶ ποῦ νὰ τὰ βρίσκω καθεμέρα; Θἄμουν ὑποχρεωμένος νὰ διακόψω τὴν ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας μου. Ἐπιτρέψετέ μου λοιπὸν νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσω, νὰ ζήσω καὶ νὰ σᾶς χαιρετήσω».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

(*) Συνηθισμένοι κινεζικοὶ τύποι εὐγενείας.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΛΗΝΗ

Ἀπόψε εἶναι ἥσυχη ἡ ψυχή μου
Σὰ λίμνης ἀκυμάτιστα νερά.
Βουβάθηκαν οἱ τόσοι πιὰ καϊμοί μου
Ἀπόψε εἶναι ἥσυχη ἡ ψυχή μου,
Καὶ κύκνος λευκοφτερουγος γλυστρᾶ
Ἐπάνω της γαλήνια ἡ συλλογή μου.
Ἀπόψε εἶναι ἥσυχη ἡ ψυχή μου
Σὰ λίμνης ἀκυμάτιστα νερά.

Μικρομέγαλη

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

1.— Τῆς Καλυψοῦς ἡ σπηλιὰ
(Ὀδυσσ, Ε 59-73)

Μέσα στὴν ἄγρια της βραχοσπηλιὰ ἡ πανάρια Νεράϊδα Καλυψώ, καθισμένη μπροστὰ ἀπ' τὸν ἀργαλειό της, ὑφαίνει, τραγουδώντας μὲ δροσάτη, κρουστάλλινη φωνὴ ἕνα γλυκόηχο τραγούδι ποὺ ὁ ἀχός του συνοδεύει τ' ἀργαλειοῦ τὸ ρυθμικό, τὸ μονότονο τρίξιμο. Ἡ ὁλόχρυση σαΐτα γοργοκεντάει ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ κρινοδάχτυλά της.

Στὴ γωνιὰ τὰ ξύλα τ' ἀναμμένα μὲ τὴν τρανή τους φωτοβολὴ φωτίζουνε ὅλη τὴ σπηλιά, ξεχύνοντας μιὰ βαρειὰ εὐωδιά.

Τὸ σπήλαιο τὸ πνίγει γύρωθε ἡ πλούσια βλάστηση. Μεγαλομάτες κουκουβάγιες, φλύαρες κουρούβες κουρνιάζουνε στὶς βαρύκλωνες ἰτιές, στὶς βαθύσκιωτες μαυρολεύκες, στ' ἀγεροφούντωτα κυπαρίσσια. Ἕνα κλῆμα πλούσιο σὲ καρπὸ σφιχταγκαλιάζει γύρω περίγυρα τὴ βραχοσπηλιά.

Γάργαρο, διάφανο δροσόνερο τρέχει ἀπὸ τέσσερις κρουνούς.

Κι' ὦς πέρα τὸ μάτι σου ξανοίγει μενεξέδες μαζὶ μὲ λογιῶν-λογιῶν χιλιόχρωμα, χιλιόμορφα λουλούδια νὰ στρώνουνε ὁλεύωδο χαλί . . .

Λυσόχαρτο

Η ΣΦΙΓΓΑ

Καταλαβαίνω, μικρούλα μου Σφίγγα, τὸ μεγάλο σου πόνο. Τὰ ἄχρωμα μάτια εἶναι στηλωμένα, ἁπλανή, σ' ἕνα ὅραμα. Ἀνέκφραστα στὸν πόνο σου. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου βλέπουν τὴ νοσταλγία σου. Γιατὶ νὰ μένῃς περιορισμένη σ' ἕνα δωμάτιο. Ἐνῶ ἐκεῖ μακριὰ στὸ φλογερὸ Νότο εἶναι τόσο ὡραία ἡ ζωή . . . Ὦ! οἱ ἀπέραντες κίτρινες ἐκτάσεις ποὺ τὶς πορφυρώνουν ἡλιοβασιλέμματα. Εἶναι μακρυά, μακρυά . . . Πολὺ μακρυὰ κι' οἱ Πυραμίδες ποὺ ὑψώνονται, τάφοι ξωτικῶν βασιλείων . . .

Καραβάνια περνοῦν . . . Ἱερωμένοι καμηλιέρηδες, μὲ φλογερὰ μάτια, φέρνουν στὰ παζάρια τὸ ἐμπόρευμά τους, ποὺ κουβάλησαν περνώντας ἀνάμεσα σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο, ἀνάμεσα στοὺς κυκλῶνες τῆς ἐρήμου, μέσα στοὺς Σιμούν τῶν ἀπέραντων νεκρικῶν ἐκτάσεων. Ἀργοδιαβαίνουν, ἐνῶ οἱ φοινικιὲς καὶ τὰ τροπικὰ θερισμένα φυτὰ κουνοῦν συλλογισμένα τὰ κεφάλια τους

Σφίγγα μου . . . Τ' ὄνειρό σου νὰ ξαναδῇς τὴ φλογερὴ πατρίδα θὰ πεθάνῃ μαζί σου.

Δὲ θὰ ξαναδῇς τὸν ἥλιο ποὺ στὸ δειλινὸ φωτίζει μὲ χρυσὲς φωτιὲς τὸ ἄπειρο. Δὲ θὰ δῇς πάλι τὰ λοξὰ μάτια, τὶς ἄχρωμες μορφές, τὰ παγωμένα αἰνιγματικὰ πρόσωπα, νεκρὰ σώματα τυλιγμένα σὲ μετάξια, τῶν μεγάλων προγόνων. Οἱ αὔγὲς θὰ χρυσώνουν τοὺς ὀβελίσκους, θὰ ξεσταίνουν τὴν παγωμένη κόρη τοῦ Χέοπα. Τὰ πυρωμένα μεσημέρια θὰ κάτνε τὶς ἔρημες πένθιμες ἐκτάσεις. Οἱ Σιμοὺν θὰ στροβιλίζουν σὲ θάνατο τὶς ψυχές.

Οἱ δύσεις θὰ γαληνεύουν τὶς σκέψεις μὲ τὴν πορφυρή τους ἠρεμία.

Κι' ἀλίμονο, Σφίγγα! θὰ μείνῃς νοσταλγὸς ὀνείρου. Πόσοι μένουνε αἰώνιοι πιστοὶ νοσταλγοὶ ἑνὸς ὀνείρου.

Μικρούλα μου, Σφίγγα! καταλαβαίνω τὸ μεγάλο σου πόνο ποὺ σφίγγει τὴν πορφυρένια σου καρδιά. Κι' εἶναι τόσο μακρυὰ ὁ φλογερὸς Νότος.

Κυρὰ-Φροσύνη

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ὁ πατέρας μου στέκεται ὄρθιος πλάϊ μου, ψηλός, κολὺ ψηλός, ντυμένος μὲ τὸ ἀγαπημένο του ἄσπρο μάλλινο ροῦχο

Τὸ χέρι του ἀκουμπᾶ στὸν ὦμο μου καὶ τὸ βαθύ του βλέμμα μὲ γοητεύει. Αὐτὸ τὸ βλέμμα ἔχει σήμερα κάτι τὸ ἀνέκφραστο:

— Πρόσεξε στὰ λόγια μου, μικρέ μου Παῦλο, εἶσαι πολὺ μικρός, ἀλλὰ καλὸ παιδί· ἔχεις καλὴ καρδιὰ καὶ θὰ συγκρατήσῃς τὰ λόγια μου. Φεύγω γιὰ τὸν πόλεμο· κανεὶς δὲν ξέρει ἂν . . .

Τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα κι' ἔπεσα πάνω του φωνάζοντας.

— Πατέρα!

—"Οχι, ἄκουσε, εἶσαι πιὸ μεγάλος ἀπ' τὸν ἀδερφό σου· θυμήσου πὼς πάντα πρέπει νὰ τοῦ δίνῃς τὸ καλὸ παράδειγμα. Μὴ λυπήσεις ποτὲ τὴ μητέρα σου. Μὲ κατάλαβες; "Οταν θὰ λείπω κι' ἂν . . . ἔ, καλά, θᾶσαι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρέπει νᾶσαι ἄνδρας. Θ' ἀναλάβῃς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνδρός. Τὸ γοιώθεις, παιδί μου;

— Μὰ θὰ ξαναγυρίσῃς! Αὐτὴ ἡ φωνὴ τὸν συγκίνησε, τὸν εἶδα νὰ τρέμῃ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ξέρει κανείς . . .

Καὶ παίρνοντας πάλι ὅλο τὸ θάρρος του, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Μοῦ τὸ ὑπεσχέθῃς, δὲν εἶν' ἔτσι; θὰ κάνῃς τὸ καθῆκον σου.

Μὲ φίλησε κι' ἔτσι τελείωσε. Ἡ μητέρα κι' ὁ παπποῦς θὰ πήγαιναν μαζί του ὦς τὸ βαπόρι. Ἐγὼ κι' ὁ ἀδερφός μου θὰ μέναμε σπίτι.

Τ' ἁμάξι ἦρθε. Κι' ὁ πατέρας ἀναστενάζοντας:

— Λοιπὸν πᾶμε! . .

Μὲ φίλησε γενναῖα σὰν ἄνδρας, μὰ ὅταν πῆρε τ' ἀδερφάκι μου ἀπ' τὰ χέρια τῆς γερμανίδας, τόσο συγκινήθηκε κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του αὐτὸ τὸ ἀθῶο, τὸ γεμότο ζωὴ πλασματάκι, ποὺ δὲ μπόρεσε οὔτε ἀπὸ μᾶς νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησή του. Τὸ ἔδωσε στὴ Λίνα, μὰ στὴ στιγμὴ τὸ ξαναπῆρε καὶ τὸ ξαναφίλησε μ' ἀγάπη. Ὕστερα ἀνέβηκε στ' ἁμάξι· ἡ πόρτα ἔκλεισε, ἕνα τελευταῖο βλέμμα, καὶ δὲν εἶδα πιὰ παρὰ τὶς ρόδες τοῦ ἁμαξιοῦ ποὺ ὅλο κι' ἔφευγαν. Κλείσαμε τὴν πόρτα. Εἴμαστε μόνοι μας.

Τὸ βράδυ, ἡ πόρτα ἄνοιξε, τ' ἁμάξι γύρισε, ἀλλ' ὁ πατέρας δὲ βγῆκε ὅπως πάντα ἀπὸ μέσα. Δὲν εἶδα παρὰ τὸν παππού ποὺ μπῆκε μέσα κατσουφιασμένος καὶ τὴ μητέρα μου ποὺ ὅλο ἔκλαιγε.

(Μετάφρασις) *Δανεΐς*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο:

Ὁ δάσκαλος: — Τώρα, Λάκη, νὰ μοῦ ἀποδείξῃς μὲ τρία παραδείγματα ὅτι ἡ γῆ εἶναι σφαιρική.

Κι' ὁ Λάκης μὲ προθυμία:

— Πρῶτον γιατὶ τὸ λέει τὸ βιβλίο, δεύτερον γιατὶ τὸ λέτε σεῖς, καὶ τρίτον γιατὶ τὸ λέει ὁ μπαμπᾶς.

Δανάη

***

— Τί ἔμαθες, Τοτό, σήμερα στὸ σχολεῖο;

— Τὴν μέθοδο τῶν τριῶν.

— Κι' ὕστερα;

—"Υστερα . . . τὴν λησμόνησα!

Δανάη

***

— Σ' ἔδειραν, Κωστάκη μου;

—"Οχι, μοῦ ἔδωσαν ξύλο!

Ἀγγελούδι τῶν Ὀνείρων

***

Ἡ μαμμά: — Τὸ γλυκὸ θέλει ἀκόμη λίγο δέσιμο.

Κι' ὁ λιχουδάκης *Ταρζάν*:

— Νά, μαμμά μου, σπάγγος νὰ τὸ δέσῃς, γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω γρηγορώτερα

Σεπεσμένος Λόρδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 19 Ἰανουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόσθετο. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ 7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, καὶ πρέπει νὰ τὸν στρομηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνησι.

ΠΟΛΛΟΙ ξεσπάθωσαν κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν περασμένη. Θὰ τοὺς ἀναφέρω μαζὶ μὲ ὅσους θὰ ξεσπαθώσουν τὴν ἐρχομένη. Ὡστόσο τοὺς εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου. Ἀλλὰ καὶ ἀπευθείας ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταὶ καθημερά, περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά. Φαίνεται πὼς, μ' ὅλη τὴν κρίση, φέτος δὲν θᾶχω ζημία. Καὶ θάμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Μόνο τὸ ξεσπάθωμα πρέπει νὰ ἀξακολουθήσῃ . . .

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* διαμαρτύρεται. Ποτὲ δὲν ἔγραψε στὸν κ. Φαίδωνα πὼς δὲν τῆς ἀρέσει ἡ σταφίδα, οὔτε πὼς εἶναι ἀνθυγιεινή. Μόνο πὼς τὸ σταφιδόψωμο δὲν θᾶναι καλό, γιατὶ οἱ φουρνάρηδες θὰ ρίχνουν μέσα ὅ,τι φθάνουν, καὶ πὼς ἡ σταφίδα βλάπτει φοβερὰ τὰ δόντια. Φαίνεται λοιπὸν πὼς ἡ ὁ κ. Φαίδων δὲν μοῦ μετέδωσε καλὰ τὰ γραφόμενά της, ἢ ὅτι ἐγὼ δὲν τὰ θυμήθηκα νὰ τὰ γράψω ὅπως μοῦ τὰ εἶπε. —Ἡ ἴδια μοῦ γράφει μὲ πόση χαρὰ γνώρισε κι' ἀπὸ κοντὰ τὴν «πνευματικὴ ἀδελφή της», τὴ *Μικρομέγαλη*, περαστικὴ ἀπὸ τὴν Πάτρα τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ π. χρόνου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου, *Ἀλκυονίς*. Καὶ νὰ συλλογιέμαι πὼς δὲν θὰ μοῦ ξαναγράψῃς παρὰ τὸ Πάσχα, ἄφοῦ στὸ σχολεῖο δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν . . . Τώρα βέβαια θὰ γύρισες ἐκεῖ. Χαιρέτησέ μου καὶ τὶς ἄλλες Διαπλασοπούλες συμμαθήτριες.

Δανάη, ἔχω μπροστά μου ἕνα γράμμα σου κάπως παλιό: ἐκεῖνο ποὺ μοῦ μιλεῖς γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πολιούχου σας. Ὁ «Πέτρος Ρισονσαὶ» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1912 καὶ ὁ «Μικρὸς Τζόκεϊ» τοῦ 1913. Ἡ γελοιογραφία αὐτὴ πολὺ νόστιμη, μὰ φοβᾶμαι πῶς δὲν θὰ τὴν καταλάβαιναν τὰ περισσότερα παιδιά. Ὅσο γιὰ τὸ κομμάτι, ἤφτασε στὰ χέρια μου . . . κατόπιν ἑορτῆς.

Τελοσπάντων, *Παλιὰ Ἀθήνα*! . . Ἀλήθεια, πόσον καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς; Τελοσπάντων! . . Καθὼς βλέπεις παραπάνω, δὲν ἀποδόθηκαν πιστὰ ὅσα εἶπες ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* γιὰ τὴ σταφίδα, ὁπομένως καμμιὰ ἀντίρρηση δὲν θὰ εἶχε ἂν ἐδιαβάζε τὸ γράμμα σου κι' ἔβλεπε πόσο σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ φροῦτο καὶ . . . τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα καὶ οὐνθετα. Ἔχεις δίκιο, τὸ ἀγκαθωτὸ φυτὸ μὲ τὶς κάκκινες μπαλλίτσες, τὸ houx, λέγεται πρῖνος, κι' ὄχι πύξος. Ἀ, δὲν τὄξερα πὼς ὑπάρχει κι' ἄλλο εἶδος γκί, καλύτερο καὶ πιὸ σπάνιο, ποὺ φυτρώνει πάνω στὶς βελανιδιές, κι' αὐτὸ ἔκοβαν οἱ ἀρχαῖοι Δρυΐδαι, οἱ ἱερεῖς τῶν Γαλατῶν, μὲ χρυσὸ δρεπάνι, τὴν παραμονὴ τοῦ Νέου Ἔτους, κι' ἀπὸ τότε πιστεύανε πὼς φέρνει εὐτυχία . . .

Γέλασα, *Ἔλντα*, ποὺ σοδκρυφαν στὸ σπίτι τὸ Χριστουγεννιάτικο φυλλάδιό μου καὶ σ' ἔκαμαν νὰ ψάξῃς τόσο ὦς ποὺ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς κάτω ἀπὸ ἕνα μαξιλάρι τοῦ ντιβανιοῦ . . . Εἶδα καὶ τί ὡραῖα πέρασες τὶς γιορτές. Ναί, νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὴ τὴ φωτογραφία νὰ γνωρίσω τἀγαπητά κατοικίδιά σου. Ἡ ἄλλη, τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ, δὲν εἶναι τόσο «ἐκ τοῦ φυσικοῦ». Φαίνεται καμωμένη μὲ «πάζα».

Ὁ κ. Φαίδων σᾶς γράφει σήμερα γιὰ ἕνα μικρό, φτωχὸ κι' ὀρφανὸ καριτσάκι, ποὺ ἡ ἀδελφή του τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ συστήσῃ στὴν εὐσπλαχνία σας. Ἔχασε ὅμως νὰ σᾶς πῇ πὼς ὅ,τι θᾶχετε τὴν καλοσύνη, μπορεῖτε νὰ τὸ στεῖλετε εἴτε στὸν ἴδιον (κ. Γρ. Ξενόπουλον. 42 Εὐριπίδου) εἴτε καὶ ἀπευθείας στὴν ἀδελφή του (δ. Χαρίκλειαν Δ. Ξενοπούλου, Ζάκυνθον). Σημειώστε ὅτι καὶ πέντε δραχμές, καὶ λιγώτερο, μπορεῖτε νὰ στεῖλετε μὲ ταχυδρ. ἐπιταγή καὶ νὰ γράψετε στὸ κοπόνι τῆς ὅ,τι θέλετε σχετικό, χωρὶς νὰ κάμετε κι' ἰδιαίτερο γράμμα. Ἀλλὰ καὶ σὲ γράμμα μπορεῖτε νὰ ἐσωκλείσετε ἕνα μικρὸ ποσὸ εἰς γραμματόσημα.

Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, ἐλπίζω κι' εὔχομαι νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά. Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ γιὰ τὼραῖο σου πρωτοχρονιάτικο δῶρο, δηλ. τὰ δυὸ ξεσπαθώματα. Φίλησέ μου τοὺς νέους μου φίλους, τὴ μικρὴ δεσποινίδα καὶ τὸ μικρὸ κύριο. Ναί, τὸ μυθιστόρημα «Χωρὶς Τίπατα», ποὺ δημοσίευσε τελευταῖα στὸ «Ἔθνος» ὁ κ. Ξενόπουλος, ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση καὶ θεωρήθηκε ἀνώτερο ἀπ' ὅλα του. Ἀλλὰ σὲ βιβλίο δὲν βγῆκε ἀκόμα. Ἔ, κάποτε θὰ βγῇ κι' αὐτό.

Εἶδα, *Λυναρά*, τί ὡραῖα πέρασες τὶς γιορτὲς μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς καλῆς μας *Πασχαλιᾶς*. Γέλασα καὶ μὲ τὴ «φάρσα» τῆς μαμμᾶς. Βέρεις ὅμως, ἂν ἤταν νὰ μὴν ἔχῃς τὸ νοῦ σου στὰ μαθήματα καὶ νὰ μὴν τὴν βοηθῇς στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, δὲν θᾶχε καθόλου ἄδικο νὰ σοῦ ἀπαγορεύσῃ νὰ μὲ διαβάζῃς. Πρόσεχε λοιπόν: καὶ τοῦτο ποιεῖν, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι . . .

Ἰδανισμέ, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ Γερμανοῦ δὲν ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς τὸ ὅμοιο τοῦ δικοῦ μας Χρηστομάνου δὲν ἄρεσε τότε στὴν αὐλὴ τῆς Αὐστρίας, γιατὶ σ' αὐτὸ ἡ Αὐτοκρατόρισσα Ἐλισσάβετ περιγραφόταν κατὰ τρόπο ποὺ, κατὰ τὴν ἰδέα τους, τὴν παραμόρφωνε. Κι' αὐτὸ βέβαια γιατὶ παρουσιαζόταν ὅπως ἦταν κι' ὄχι ὅπως τὴν ἤθελαν . . . Παρακάλεσαν μάλιστα τὸν Χρηστομάνο νὰ μὴν ἐκδώσῃ καὶ τὸν δεύτερο τόμο, κι' αὐτός, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, δὲν τὸν ἐξέδωσε, ἴσως μάλιστα καὶ δὲν τὸν ἔγραψε ποτέ.

Ἐκάτη, καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές, τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὴν ὑπόσχεσή ὅτι θὰ κάνῃς κι' ἄλλα. Σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια. Χάρημα ποὺ ἰδεύσατε παράρτημα τῆς «Χαρούμενης Συντροφιᾶς» στὴν πόλη σας καὶ περιμένω πολλά.

Ὁ *Ταξιδιώτης* μοῦ περιγράφει ζωηρότατα τὸ σεισμὸ ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὴν πατρίδα του—χωρὶς καταστροφές, εὐτυχῶς, ἂν κι' ἦταν «*ὁ ἰσχυρότερος ποὺ ἐγνώρισε ὡς τώρα*». Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, λέει, καθόνταν στὴν τραπεζαρία. Ἄξαφνα ἀναπήδησαν μὲ τὴν πρώτη δόνηση. Οἱ τοῖχοι πάλλονταν σὰ νὰ ἤταν χάρτινοι, καὶ ὅλα τὰ καθράκια ποὺ εἶχαν, ἔπεσαν κάτω. Τὰ τραπέζια κι' οἱ καρέκλες ἐχόρευαν ἕνα δαιμονισμένο χορὸ ὅπως βλέπουμε στὰ Μίκι—Μάους τοῦ Κινηματογράφου. Οἱ ντουλάπες πηγαινόρχονταν. Οἱ γυναῖκες, ἔντρομες, ἔτρεξαν στὶς πόρτες καὶ σταυροκοπιόνταν. Καὶ μιὰ εἶπε στὴν ταραχή της: «Τὸ σπίτι δὲν ἔχει ἀνάγκη, εἶναι . . . ἀντισηπτικό!». Ἤθελε νὰ πῇ «ἀντισεισμικό» . . .

Ὁ *Κεφαλλονίτης*, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές του γιὰ τὸ νέο χρόνο, μοῦ στέλνει καὶ τὸ πρῶτο του ξεσπάθωμα: Μὲ πολλοὺς κόπους κατάφερε νὰ μοῦ ἐγγράψῃ τὸ Δημ. Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολύ! "Ενα τέτοιο ξεσπάθωμα θὰ μὲ κάμῃ γνωστὴ κι' ἀγαπητὴ σὲ πολλὰ παιδιά, ποὺ ὅσα μποροῦν θὰ θελήσουν ἔπειτα νὰ μὲ παίρνουν καὶ χωριστά.

Ἡ *Λιχουδίτσα* κι' ἡ *Χρυσὴ Πεταλουδίτσα*, ποὺ μοῦ ἔκαμαν κι' αὐτὲς δυὸ ξεσπαθώματα, μοῦ γράφουν κι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα γιὰ τὴν πρωτοχρονιά: «Ὁ θεὸς νὰ σοῦ δίνῃ τὴ δύναμη νὰ μᾶς φωτίζῃς καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῇς πολλὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα, σὰ στορτιὰν μαννούλα ποὺ εἶσαι γιὰ μᾶς. Κι' ὦς τὰ βαθιά σου γηρατειά, ὅταν θὰ εἶσαι ἀσπρομάλλα γριούλα, ἄς ἤμαστε πάντα ἐμεῖς, τὰ παιδιά σου, ἡ βακτηρία ποὺ θὰ στηρίζῃς τὸ κουρασμένο σου κορμί». Εὐχαριστῶ πάρα πολύ!

Σὲ ἄλλους δὲν ἔχω τόπο ν' ἀπαντήσω σήμερα ἐκτενῶς. Πολὺ ὡραῖα γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κόκκινο Καναρίνι* (μὲ πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὸ γκί). *Χωρὶς Φτερά*, *Βρυσούλα*. *Ζήτω τὸ 21*, *Δάκρυ Ψυχῆς*, *Χρυσὴ Καρδιά*, *Μαντὼ Μαυρογένους*, *Μποὲμ* καὶ *Κουρσάρος*. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περμένω νὰ μοῦ ξαναγράψουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Παιδικὰ παιχνίδια» τῆς *Φιλομήλας*. Στὴν ἀρχὴ ὡραιότατο καὶ πρωτότυπο. Ὕστερα ὅμως ἀλλάζει ριζικὰ τὸ θέμα καί, ἀντὶ γιὰ προσωπικὲς ἀναμνήσεις, περιγράφεται ἕνας διάλογος τῶν παιχνιδιῶν μεταξύ τους, ἔτσι ποὺ ὁ ἀναγνώστης μένει μὲ τὴν ἀπορία ἂν αὐτὸ ποὺ διάβασε ἦταν ὄνειρο ἢ παραμύθι. —«Χριστούγεννα» τῆς *Δανάης*, «Δέησι» νὰ μὲ διαβάζῃς. Πρόσεχε λοιπόν: καὶ τοῦτο ποιεῖν, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι . . .

Ἰδανισμέ, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ Γερμανοῦ δὲν ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς τὸ ὅμοιο τοῦ δικοῦ μας Χρηστομάνου δὲν ἄρεσε τότε στὴν αὐλὴ τῆς Αὐστρίας, γιατὶ σ' αὐτὸ ἡ Αὐτοκρατόρισσα Ἐλισσάβετ περιγραφόταν κατὰ τρόπο ποὺ, κατὰ τὴν ἰδέα τους, τὴν παραμόρφωνε. Κι' αὐτὸ βέβαια γιατὶ παρουσιαζόταν ὅπως ἦταν κι' ὄχι ὅπως τὴν ἤθελαν . . . Παρακάλεσαν μάλιστα τὸν Χρηστομάνο νὰ μὴν ἐκδώσῃ καὶ τὸν δεύτερο τόμο, κι' αὐτός, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, δὲν τὸν ἐξέδωσε, ἴσως μάλιστα καὶ δὲν τὸν ἔγραψε ποτέ.

Ἐκάτη, καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές, τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὴν ὑπόσχεσή ὅτι θὰ κάνῃς κι' ἄλλα. Σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια. Χάρημα ποὺ ἰδεύσατε παράρτημα τῆς «Χαρούμενης Συντροφιᾶς» στὴν πόλη σας καὶ περμένω πολλά.

Ὁ *Ταξιδιώτης* μοῦ περιγράφει ζωηρότατα τὸ σεισμὸ ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὴν πατρίδα του—χωρὶς καταστροφές, εὐτυχῶς, ἂν κι' ἦταν «*ὁ ἰσχυρότερος ποὺ ἐγνώρισε ὡς τώρα*». Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, λέει, καθόνταν στὴν τραπεζαρία. Ἄξαφνα ἀναπήδησαν μὲ τὴν πρώτη δόνηση. Οἱ τοῖχοι πάλλονταν σὰ νὰ ἤταν χάρτινοι, καὶ ὅλα τὰ καθράκια ποὺ εἶχαν, ἔπεσαν κάτω. Τὰ τραπέζια κι' οἱ καρέκλες ἐχόρευαν ἕνα δαιμονισμένο χορὸ ὅπως βλέπουμε στὰ Μίκι—Μάους τοῦ Κινηματογράφου. Οἱ ντουλάπες πηγαινόρχονταν. Οἱ γυναῖκες, ἔντρομες, ἔτρεξαν στὶς πόρτες καὶ σταυροκοπιόνταν. Καὶ μιὰ εἶπε στὴν ταραχή της: «Τὸ σπίτι δὲν ἔχει ἀνάγκη, εἶναι . . . ἀντισηπτικό!». Ἤθελε νὰ πῇ «ἀντισεισμικό» . . .

Ὁ *Κεφαλλονίτης*, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές του γιὰ τὸ νέο χρόνο, μοῦ στέλνει καὶ τὸ πρῶτο του ξεσπάθωμα: Μὲ πολλοὺς κόπους κατάφερε νὰ μοῦ ἐγγράψῃ τὸ Δημ. Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολύ! "Ενα τέτοιο ξεσπάθωμα θὰ μὲ κάμῃ γνωστὴ κι' ἀγαπητὴ σὲ πολλὰ παιδιά, ποὺ ὅσα μποροῦν θὰ θελήσουν ἔπειτα νὰ μὲ παίρνουν καὶ χωριστά.

Ἡ *Λιχουδίτσα* κι' ἡ *Χρυσὴ Πεταλουδίτσα*, ποὺ μοῦ ἔκαμαν κι' αὐτὲς δυὸ ξεσπαθώματα, μοῦ γράφουν κι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα γιὰ τὴν πρωτοχρονιά: «Ὁ θεὸς νὰ σοῦ δίνῃ τὴ δύναμη νὰ μᾶς φωτίζῃς καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῇς πολλὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα, σὰ στορτιὰν μαννούλα ποὺ εἶσαι γιὰ μᾶς. Κι' ὦς τὰ βαθιά σου γηρατειά, ὅταν θὰ εἶσαι ἀσπρομάλλα γριούλα, ἄς ἤμαστε πάντα ἐμεῖς, τὰ παιδιά σου, ἡ βακτηρία ποὺ θὰ στηρίζῃς τὸ κουρασμένο σου κορμί». Εὐχαριστῶ πάρα πολύ!

Σὲ ἄλλους δὲν ἔχω τόπο ν' ἀπαντήσω σήμερα ἐκτενῶς. Πολὺ ὡραῖα γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κόκκινο Καναρίνι* (μὲ πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὸ γκί). *Χωρὶς Φτερά*, *Βρυσούλα*. *Ζήτω τὸ 21*, *Δάκρυ Ψυχῆς*, *Χρυσὴ Καρδιά*, *Μαντὼ Μαυρογένους*, *Μποὲμ* καὶ *Κουρσάρος*. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περμένω νὰ μοῦ ξαναγράψουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Παιδικὰ παιχνίδια» τῆς *Φιλομήλας*. Στὴν ἀρχὴ ὡραιότατο καὶ πρωτότυπο. Ὕστερα ὅμως ἀλλάζει ριζικὰ τὸ θέμα καί, ἀντὶ γιὰ προσωπικὲς ἀναμνήσεις, περιγράφεται ἕνας διάλογος τῶν παιχνιδιῶν μεταξύ τους, ἔτσι ποὺ ὁ ἀναγνώστης μένει μὲ τὴν ἀπορία ἂν αὐτὸ ποὺ διάβασε ἦταν ὄνειρο ἢ παραμύθι. —«Χριστούγεννα» τῆς *Δανάης*, «Δέησι» τοῦ *Πειραιωτάκι*, «Χριστούγεννα» τῆς *Μπέλλας Κοΰκελας*, «Ἔλπιζε πάντα» τῆς *Μυστηριώδους*: ὅλα Χριστουγεννιάτικα ποὺ ἐστάλθηκαν πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν εἶχαν καὶ τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Ἂς ξαναταλοῦν τοῦ χρόνου ἀλλὰ ἐγκαίρως. — «Τὸ θαλασσοπούλι» τοῦ *Γρεναδιέρου*. Ἐξελίσσεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Μέσα σὲ δυὸ χειρόγραφα διαβάζει κανεὶς ὁλόκληρη βιογραφία. Κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ κοινό. — «Ὁ ποιητὴς» τῆς *Μπουμπουλίνας*. Τὸ θέμα ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις της. Σὲ πολλὰ μέρη ἡ στιχουργία εἶναι βεβιασμένη. —«Μιὰ ὥρα στὰ Γαλλικά» τῆς *Η. Π.* Ἐξαιρετικὰ δυσανάγνωστο καὶ πολὺ ἀκατάστατα γραμμένο. Τὸ θέμα ἀσήμαντο. — «Τηλεπάθεια» τῆς *Πρεγκήτισσας τῶν Δολλαρίων* Τὸ θέμα ἀκατάλληλο γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Γλῶσσα σχολαστική. Γιατί ἔτσι; — «Ἡ ἀνατολή» τοῦ *Ἀγρόμητου Φοβητσιάρη*. Πολὺ κακογραμμένο, μουντζουρωμένο καὶ ἀσανάρτητο. Ὁ μικρός μου φίλος βρίσκεται σὲ ἡλικία ποὺ πρέπει νὰρχίσῃ νὰ γράφῃ κάπως καθαρώτερα.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἐμμανουὴλ Πέτρου, Γεώργιον Φασουλαρίδην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαρτίου.

91. Λεξίγριφος

Ὅποιος ἀρχαῖος βασιλιάς,
Σὲ ὁποιὰ ἀρχαία πόλη,
Θὰ κάμῃ βασιλόπουλο
Ποὺ συμπαθοῦμε ὅλοι.

Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς

92. Στοιχειόγριφος

Μόνος στοὺς ὤμους του κρατεῖ
Τὸν κόσμο τὸ μεγάλο!
Καὶ νοσταλγεῖ τὸ φαΐ
Ἂν τὸ λαιμὸ τοῦ βγάλω.

Χαραυγή

93. Στοιχειοτονόγριφος

Φωτοδότη, τί λαμπρό!
Ἂν τὸν μεταγραμματίσης
Καὶ τὸν τόνο του κινήσης,
Τὸν προφήτη, τὸν τρανό
Τῶν Ἑβραίων θαυτικρύσης.

Φάουστ

94. Μεταγραμματισμός

Ὅρος εἶναι τῆς Εὐρώπης·
Ἕνα γράμμ' ἂν ἀλλαχθῇ,
Εὐθὺς γίνεται προδότης
Ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή.

Πλάνο Δεξάρι

95. Ἀστήρ

* * * Ὁριζοντίως βασιλεὺς
* * * τῶν Περσῶν, καθέ-
* * * τως ποταμὸς τῆς Ἠ-
* * * Ε * * * πειρωτικῆς Εὐρώπης,
* * * διαγωνίως ἥρως τῆς
* * * Τροίας καὶ θεά.
* * *

Εὐάγγελος Ι. Ἀραχωβίτης

96. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 3 8 9 = Γύραννος σοφός.
2 3 2 4 1 4 8 6 = Ἔργον τοῦ χρόνου.
3 8 7 5 6 8 9 = Ποταμὸς τ. Εὐρώπης
4 8 6 4 8 6 = Πέλαγος.
5 6 7 2 4 9 = Ὀροσειρά.
6 5 3 7 8 9 = Φυτόν.
7 5 6 4 5 = Κράτος.
8 1 4 8 6 = Ναρκωτικόν.
9 1 5 3 8 9 = Ἰχθύς.

Δανάη

97. Ἐπιγραφή

Ι
Ε Π Ε
Ρ Π Η Γ Ι
Σ Η Ν Ι Σ
Α Π Ι Σ Ο
Ρ Φ Ω
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Νέλλη

98. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν δυστυχῆ μητέρα:

1, Μέρος τοῦ ναοῦ· 2, Μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Παθολογικὸν ἔκκριμα· 4, Μυθολογικὸν ζῶον τετραῶδες· 5, Ὁμηρικὸς βασιλεύς.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

99. Φωνηεντόλιπον

** - νγκν - *** - δκν - * - δκσθ - λμν - ν - δκσθ

Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ο ΛΑΡΥΓΓΟ-ΡΙΝΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ **ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

Μετῴκησεν (ἐκ τῆς ὁδοῦ Δώρου) στὴν ***Ὁδὸν Πατησίων 29*** (Μέγαρον Πετροπούλου) ***Πλησίον Πλατείας Ὁμονοίας.***

ΔΕΧΕΤΑΙ 10-1 ΚΑΙ 5-6

100. Γρῖφος

ιτ
ιτ ιτ ις ις
Οὔ! ετ ιμ
ιτ ιτ ις ις
ιτ ις
Ὁ Ἀνανίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46

598. Ἑλλήσποντος (Ἕλλης, πόντος). —599. Νέφος (ναί, φῶς). — 600. Ἰων-Ἰώβ.—601. Ὁ χρόνος.

602. Α Ρ Μ Α (*Ἁρματωλοί...*)
Ρ Ι Ο Ν (*αὔριον.*)
Μ Ο Ν Η (*μόν' ἡ...*)
Α Ν Η Ρ (*ἀνήρπασε...*)

603 ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (ὅστις, ὕαινα, Σοῦσα, Τύνις, νοῦς, Ἄννα).—604. ΡΟΔΟΝ (Ρ-οῦς, Ὄ-ριον, Δ-ῆλος, Ὄ-μηρος, Ν-αΐας).—605. ΑΘΑΜΑΣ - ΜΗΔΕΙΑ (Ἀ-Μοργός, Θ-Ἤβαι, Ἄ-Δμητος, Μ-Ἐμφις, Α-Ἰολος, Σ-Ἀηφώ). — 606 Ἤσε φέρει τὸ φέρον φέρου καὶ φέρε.

607. ***Ἡ Σαλαμὶς εἶναι ἔνδοξος νῆσος.*** (εἰς αλ αμ, εἰς ἢ ναί, ἓν δ' ὄξος, ν' εἰς ὡς).—608-610. 1, Delacroix (de la croix)· 2, Delaroche (de la roche). 3, Delavigne (de la vigne). — 611. Pas à pas on va loin.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναπαίτητη.

[ΑΓ' — 92]

Δ*ιαπλασόπουλα, Διαπλασοποῦλες.* Ἔμαθα πὼς πολλοὶ ἀπ' ὅσους παρήγγειλαν τὶς «*Ἀγρύπνιες*» ζήτησαν νὰ τοὺς τὶς ὑπογράφω. Ἐπειδὴ δὲν μοῦ εἶναι εὔκολο νὰ πηγαίνω συχνὰ στὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως; ὁποιος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ ἔχῃ τὸ ἀντίτυπο ὑπογεγραμμένο, μπορεῖ νὰ στέλνῃ τὴν παραγγελία του μὲ τὸ ἀντίτιμο, — δρ. 15 — κατευθεῖαν σὲ μένα, Ἁγίας Ζώνης 70α, καὶ θὰ τὸ λαμβάνει ἀμέσως ἐλεύθερο ταχυδρομικῶν τελῶν.

Λίλα Καρακάλου

[ΑΓ' — 93]

Ο *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* χαιρετᾶ τὴν ***Κορφιατοπούλα, Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου*** καὶ ***Κόκκινο Καναρίνι*** καὶ ἂν τὸν ἀνακαλύψουν μέχρι τέλους Ἰουνίου ἔχουν μιὰ ὀκᾶ σοκολάτα· εἰ δ' ἄλλως θὰ τοῦ τὴν δώσουν! Καλὲ τί brio ἦταν αὐτὸ στὸ Δένδρο τῆς Διαπλάσεως;

[ΑΓ' — 94]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι χαιρετοῦμε ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά. Δ/σις: Μαρίαν Παπαπαναγιώτου, Ἀμαλιάδα.

Γαϊλαρδία, Καλαβρυτινάκι

[ΑΓ' — 95]

Ρ*έμβη*, θέλεις ν' ἀνταλλάξουμε τετραδιάκι; Στεῖλε: Ἔρσην Σαράτση, Ἰατροῦ, Βόλον.—***Ρωμαντικὴ Βοσκοκοῦλα***

[ΑΓ' — 96]

Ψηφίζομεν φανατικὰ τὸν **ΠΑΗΓΩΜΕΝΟΝ ΑΕΤΟΝ** ὑποψήφιον γιὰ τὰ πρωτεῖα.

Μυστικὸς Ἀστυνόμος, Θλιμμένη Ψυχὴ

[ΑΓ' — 97]

Πρωτομπαίνοντας στὸ διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ εὐχομαι εὐτυχισμένο τὸ νέον ἔτος. Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ Μ. Μυστικὰ μὲ παιδιὰ κάτω τῶν 14 ἐτῶν. Δ/σις: Δ. Εὐσταθίου, Μουσῶν 2, Λευκωσίαν Κύπρου, διά:

Πεταχτὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΓ' — 98]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν, ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, Δ/σις: Πᾶνον Ἰωνίδην, Λήθρας 89, Λεοκωσίαν Κύπρου.

Πληγωμένος Ἀετὸς

[ΑΓ' — 99]

Δ' ***Διαγωνισμὸς Πληγωμένου Ἀετοῦ: Διηγήματος.*** Θέμα ὁποιοδήποτε. Συμμετοχὴ τρίδραχμος. προθεσμία τετράμηνος, Βραβεῖα ἐκλεκτά. Μεγάλα διαπλασόπουλα, Σύλλογοι, περιμένω. Δ/σις: (ἄνωθεν).

[ΑΓ'—100]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους ὅλες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω, Γράψατε: Ἐθνοτράπεζαν Χίου, διά: ***Γαλανομάτα***

[ΑΒ'—101]

Πρωτομπαίνοντας στὸ μυρωμένο σαλονάκι, τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω. Γράψατε: Ἐθνοτράπεζαν Χίου, διά: ***Κρινόλευκη***

[ΑΒ'—102]

Διαπλασόπουλα, Φανῆτε εὐσπλαχνικοί! Ψηφίσατε ὅλοι τὸν ΞΕΠΕΣΜΕΝΟ ΑΟΡΔΟ. Ἔτσι τοῦ δίνετε θάρρος (μιὰ ποὺ θὰ τὸν ἀναδείξετε πρῶτο) νὰ ἐπανακτήσῃ τοὺς χαμένους τίτλους του, τὴν κολοσσιαία περιουσία του, τοὺς πύργους του κλπ. Ἐμπρός λοιπόν! ψῆφο ὅ-λοι!!

Γ. Γ. Τότε θὰ μπορῇ νὰ κάνῃ καὶ τουαλέττες στὸ τρυφερόν του ἥμισυ στὴν.... ***Λαίδη*** του...

Ἄγγελούδι τῶν Ὀνείρων

[ΑΓ'—103]

Ὅσοι ἔχουν γοῦστο θὰ ψηφίσουν τὸ ὑπέροχο ψευδώνυμο ΚΥΡΤΙΔΗ.

[ΑΓ'—104]

Ὅλοι οἱ καλαίσθητοι θὰ ψηφίσουν τὴν ΥΡΣΙΔΗ.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι